

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalba

İnönü — Bakalım dizginleri
kim ele geçirecek!..

Semih Balıoğlu

Son çekilişte bir defada

75 MİLYON LİRA

Gönlünüzün dilediği yerde yuva sahibi olabilmeniz için **18 adet 100.000 lira**. Ayrıca hepsi, İstanbul'da Şaşkınbakkal'da Bağdat Caddesi üzerinde beheri **100.000 lira** değerinde **14 apartman dairesi**. Gene ayrıca **10 adet 50.000 lira**, **10 adet 25.000 lira**, **25 adet 10.000 lira** ve **5.000 liraya** kadar çeşitli para ikramiyeleri...

Bütün tasarruflarınızı **31 ARALIK 1968 SALI** akşamına kadar Bankamızda toplamakla bu çekilişe daha büyük kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

Yapı ve Kredi Bankasının bu çekilişi de halk huzurunda ve gene otomatik makinelerle yapılacaktır.

Y295

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Reklâm Moran 2633 - 206

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 49 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 27 Kasım 1968

CAN SIKINTISI...

ŞÖYLE çevremize baktığımızda genel bir can sıkıntısının herkesi sardığını görüyoruz. Sanki umumi arzu üstüne bir can sıkıntısı yüzünden suratlarından düşen bin parça... Kaşlar çatık... Gözler kısık... Burun kıl aldırılmaz... Çene gerilmiş...

— Ne oldu?
— Canım sıkılıyor.
— Neden?

Can sıkıntısının türlü nedeni vardır:

Kimisinin canı «Personel Kanunu bir türlü çıkmadı» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Ekmekler gene pahalılanıyor» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Toto'da bu hafta da tutturamadık» diye sıkılır...

Kimisinin canı, AP'deki Demokratlara sıkılır...

Kimisinin canı «Memleketin hali ne olacak» diye sıkılır...

Kimisinin canı «İşler kesat» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Fenerbahçe bu yıl zokayı yedi» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Solculuk aldı yürüdü» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Sağcılar başımıza iş açacak» diye sıkılır...

Kimisinin canı «Türk güzeli neden derece alamadı» diye sıkılır...

Gerçekten de her yıl bunca masraf yapar, bunca döviz harcar, bir hanım kızımızı dünya güzellik yarışmasına yollarız; her yıl umutlanıyoruz:

— Eh, artık bu sene hiç olmazsa bir derece alırız... diye heyecanla bekleriz. Heyecanımız boşa gider. Bizim kızlarımız mı güzel değildir, yoksa güzel kızlarımız mı yarışmalara katılmaz... Her seferinde türlü gerekçe çıkar ortaya:

— Güzelimiz çok heyecanlıydı...

— Son günü hastalandı...

— Jüri heyeti taraf tuttu...

Sporda aynı hikâye değil mi?

Güreş alanında dünyanın yıldızıydık, şampiyonluğa hasret kaldık. Futbolda halimiz perişan... Dışarıya giden futbolcularımızın da hiçbirisi doğru dürüst başarı gösteremiyor. Sebebi sorulduktan, yabancı otoriteler:

— Türk futbolcuları çok kabiliyetli, ama disipline giremiyorlar!... diye konuşuyorlar. Sporda disipline giremeyen bizler, hangi alanda disipline girebiliyoruz ki? Trafikte mi? Siyasi partilerde mi? Parlamentoda mı? Okulda mı? İşte mi? Ulaştırmada mı?

Gidin bakın Yeşilköy'e bir gün, ve sayın: Kaç uçak saatinde ha-

valanacak? Dolmuşlarımızın durduğu ve kalktığı yer belli değildir, yaya kaldırımları otomobil parkı olmuştur, insanlarımız cadde ortasında yürür. Kanalizasyon yapmadan şehir, yol yapmadan mahalle kurarız. Beyoğlu'nda yürümek bir kadın için mümkün değildir, bir yandan çarşaf öte yandan mini etek salgındır. Öğrencilerimiz okullarında değil meydanlarda gösteri yaparlar; politikacıların vaaz verdiği, vaizlerin siyasi nutuk attığı zamanda yaşıyoruz. Veliler ve öğrenciler yabancı okulların kapısında kuyruktur, ama bunun adına milli eğitim derler. Tarım ülkesi sayılırız, havalar bir yıl kötü gitse aç kalmak tehlikesine düşeriz.

Kalkınıyoruz, deriz; ihracatımızı artıramayız. Randevu evi basar, ama yakalananlara bir şey yapmayız. Partilerimiz de hizip hiziştir. Adalet Partisinde: Demokratlar, yeminliler, sağcılar... Halk Partisinde: Solcular, sağcılar, ortanın solcuları, İsmet Paşacılar... İşçi Partisinde: Aybar'cılar, Sâdun'cular... Bir fabrika yapılırken Başbakanımız da beş kere tören yapar: Temel atılırken, birinci kısım bittiği zaman, çatı çatılınca, bina bitince, işletmeye açılınca... Doğu'da eşkiya birbirini yer, Gaziantep'te halk hükümet konağını basar, İçişleri Bakanımızın yüzünden tebessüm eksik olmaz. Fiyatlar almış başını gider, ortalık toz duman olur, dargelirlinin de feryadı duyulmaz olur. Dışarıya tüzüm ihraç ederiz, içinden keçi pisliği çıkar; zeytinyağı ihraç ederiz, içinde makine yağı vardır; incir ihraç ederiz, kurtlu çıkar... Manavdan bir kilo elma alırız, eve geldiğimizde bakarız ki çürük:

— Vay namussuz! deriz ister istemez.

Sigara arayıp istediğini bulmak mucize, otobüs bekleyip binememek mucizenin de üstünde bir gayret işidir.

Şimdi soruyoruz hepinize:

— Böyle bir dünyada insanın canı nasıl sıkılmaz?

— Amaaaan canım boşver, şu ölümlü dünyada kaç günlük ömrümüz kalmış ki!... diye işin içinden sıyrılmak da var...

Ama sıyrılıp nereye gideceksiniz?

İnsan toplumdan kaçamaz ki!..

Hepimiz evini sırtında taşıyan kaplumbağa gibi dertlerimizi omuzlarımızda taşıyoruz. Ve belki de çocuklarımızın göreceği daha güzel bir dünyanın özleminde yaşıyıp gideceğiz, böylece...

AKBABA

AKBABA 47 Yaşında

AKBABA gelecek sayısında 47 yaşına basıyor. Bu mutlu yıldönümümüzde, bize çalışma ve yaşama gücünü veren sevgili okuyucularımızın huzuruna beş renkli ilâveli fevkalâde bir özel sayı ile çıkacağız.

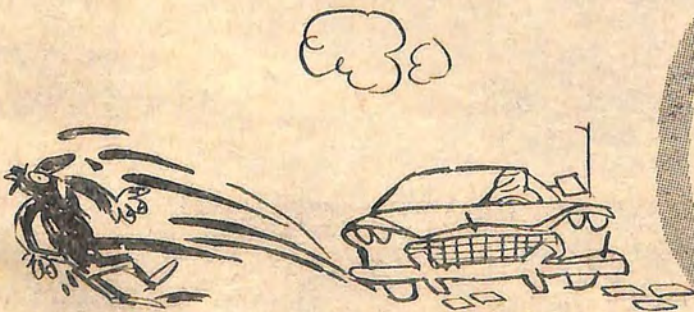
YUSUF ZİYA ORTAÇ

1968 - 1969

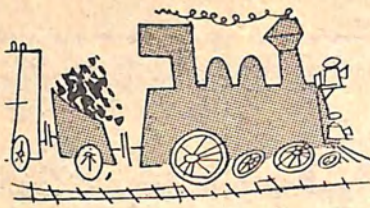
Armağanı Varışması

Bütün sevdiğiniz imzalar

Gelecek hafta 5 renkli ilâveli
47. YILDÖNÜMÜ SAYIMIZDA

Kirler, ses dalgalarıyla temizlenecek. — Gazeteler —

Tren gelir hoş gelir

Muzafer İZGÜ

O DAĞIN başında, uygarlıktan tek eser olan tren istasyonuna vardığımız zaman saat on ikiye yirmi vardı. Arkam sıra, bir eşek ve bir katırla gelmekte olan çocuklarım:

— Yavrularım ve de karıcığım, trenin gelmesine tam yirmi dakika var. Allahtan oldu da tam zamanında yetiştik, dedim.

Bizim pederi karşılamak için gelmiştik istasyona. Oysa ki, pederi karşılamak için yalnız benim istasyona gelmem kâfiydi ama, gelgelelim bizim peder cins adamdır... Gençliğimden bilirim... Örneğin: Yemek yerken önündeki yemeği bitirdi değil mi, şayet annem:

«Biraz daha koyayım mı efendi?» diye sormazsa, tamam, artık bizim peder:

«Siz benim yediğimi istemiyorsunuz da, bu ekmeği ben kazanıyorum da, şu da, bu da...» diye basardı zılgıtı.

Hele pederin açtığı radyoyu ondan izinsiz kapat, vay efendim sen misin?

«Siz benim radyo dinlediğimi istemiyorsunuz da, müzik gıdımı aldığımı istemiyorsunuz da...» asardı suratını iki gün... Banyoya herkesten önce o girecek, tuvalete öyle, sokağa öyle...

Şimdi biz burada, pedere, çocuk çocuk topyekûn bir karşılama töreni yapmazsak, hemen başlar bağır-maya:

«Siz benim geldiğimi istemiyorsunuz da!...»

İstasyon binasına girdiğimizde, istasyonun tek memuru olan zat, zeytinle ekmek yiyordu. Bizim yolcu olduğumuzu sanarak, biraz da sevinçli:

— Buyrun efendim buyrun, buyrun-sunlar! dedi.

Zeytin ekmek için teşekkür ettikten sonra:

— Treni soracaktım, dedim, bizim peder gelecekti de...

Adam, şişkin yanağını indirdikten sonra:

— Vallahi daha tren ortalarda yok, dedi.

— Bu tren tam on ikide burada olmayacak mıydı?

— Vallahi orası öyle ama şu anda trenin nerelerde olduğunu bilen yok!

— Koskoca bu tren memur bey, sakın kayıp falan?

— Yok canım, kaybolmaya kaybolmaz ya...

— Yanlışlıkla Suriye hududuna falan girmesin?

— Değil efendim değil... Bekliyoruz bakalım. Belki bir iki saat son-

ra trenin nerede olduğunu öğrenebiliriz. Siz geçin bekleme salonuna oturun! Makasçıya söyleyelim, oranın sobasını yakın, otursun çocuklar keyiflerine baksınlar...

Karımın yanına gittim: — Tren ortalarda yokmuş karıcığım, dedim.

Karım: — Ayol bu bit mi? diye sordu.

— Vallahi bilmem ki...

— Ya hiç gelmezse?

— Nasıl gelmez hanım, pederin onbeş gün evvel çektiği tel var ya!

— Ayol bunun teli onbeş günde gelmiş, treni kimbilir kaç günde gelir?

Makasçı, bekleme salonunun sobasını yakarken, ben tekrar memurun yanına geçtim:

— Bir sorsanız? dedim.

— Neyi?

— Treni.

— Hangi treni?

— Şu pederin trenini.

— Otur hele canım. Bu dağ başında pederi karşılamaktan başka işiniz var mı?

— Yoo!

— Otur hele otur!... Benim de zaten canım sıkılıyor... Sigara?

— Teşekkür ederim!

— Eee, De Gol de geldi gitti!...

— Gitti efendim.

— Vietnam'da da bombardıman durdu...

— Durdu efendim durdu... Tren?

— Ne treni?

— Trenin tehiri. Şu bizim pederin treninin...

— Haa tren, evet tren... Efendim bu tren, 1217 numaralı trendir. Yani saatinde çıkmıştır ilk çıktığı yerden... Ne diyordum efendim, haa şu boykotları diyordum... Değil mi ya efendim, bence İnönü yerden göğdek haklı!

Belli ki adam konuşmaya konuşmaya bayağı kuraksamış.

— Evli misiniz? diye sordum.

— Evli bekâr. Yani, karı Ankara'da, biz burda. Zaten hiç akli başında olan bir kadın, burada, bu dağ başında, iki demir parçasına bakar durur mu? Neyse efendim, Ecevit'in ortamın solu meselesi...

— Acaba beş saat bekler miyiz?

— Neyi?

— Treni.

— Haa, şu sizin pederin trenini.

Dün on iki saat tehirli geldi ya, val-

lahi bugün kaç saat tehirli gelir bilemem... Efendim, işte bu ortamın solu aslında...

Bereket iki saat sonra büyük öğlüm içeriye girdi de:

— Annem çağırıyor, dedi ve bu siyasi nutukları dinlemekten kurtuldum.

Karım: — Ayol iki saat oldu, dedi.

— Dün on iki saat tehirli gelmiş hanım.

— Eyvah! Ya bugün?

— Daha trenin nerede olduğu belli değil hanım. Canım rahatınız iyi ya, üşümüyorsunuz değil mi?

Karımın yanında onbeş dakika ya durdum, ya durmadım; bizim istasyon şefinin demiryolları gibi pırıl pırıl parlayan dazlak kafası bekleme salonunun kapısında görüldü:

— Efendim telefon ettim, daha trenin nerede olduğunu bilen yokmuş, dedi. Ama üzülmeyin canım, mutlaka bir yerlerden çıkar gelir.

İsa bey, buyrun benim tarafa, buyrun efendim, buyrun!...

Adamın bizi esir alacağı belli... Fakat bu kez masanın üstüne bir oyun kâğıdı çıkardı. Önce kaptıkçıdan başladık işe, sonra piştiye geçirdik, daha sonra konkene... Kâğıttan bıktık, tavlaya sarıldık. Beş parti de tavla oynadıktan sonra, telefonun zili çaldı. Adamdan önce ben yapıştım telefona. Sonra yaptığımızdan utanarak telefonu uzattım bizim Mahmut beye. Mahmut bey, telefona:

— Yok efendim yok, dedi ve kapattı.

— Hayrola bizim pederin treni?

— Yok canım. Bana da trenin nerede olduğunu soruyorlar öteki istasyondan. Ben ne bilirim be, Ankara'da mı, Malatya'da mı, Çetinkaya'da mı?...

Adam, o kadar rahatlıkla söylüyordu ki, bu birbirinden yüzlerce kilometre uzaklıktaki istasyonları, sanki dersiniz araları onar kilometre...

Karım: — Çocuklar acıktı! diye haber gönderdiğinde, biz şefle domino oynuyorduk.

Şef: — Ya öyle ya, burada lokanta dükkân mümkün arama, dedi. Ama benim zeytinim var, hem de kocaman bir kavanoz.

İstasyon binasının üst katına çıktı, bir tabak dolusu zeytin ve bir buçuk bayat ekmekle çıkageldi...

Omuzunda da iki battaniye:

— Çocuklar yesinler ve yatınlar!.. Biz biraz da dama oynayalım! dedi.

Çocukların üstünü bastırıp:

— Allah rahatlık versin! dedikten sonra, geçtim şefin odasına. Bu kez başladık damaya. Hem dama, hem gene!...

— Efendim, İnönü satrancı...

— Mahmut bey, şu bizim tren...

— Boşver yahu trene, elbette gelececek.

— Gelecek ama, tehir tastamam onbir saat oldu!

— Olur kardeşim, olur. Bu lokomotiflerin otuz üç modeli olanlar var, buharlısı var, mazotlusu var... Ama gelir, hiç mi hiç merak etme!...

O sırada makasçı:

— Şefim, nasıl olsa trenden bir haber yok, bâri ben gidip yatayım, dedi.

O da gittikten sonra şef:

— Ee, vallahi benim de uyukum geldi İsa bey, dedi. Ben yukarıya çıkıp yatayım. Şayet telefonda mühim bir şey bildirirlerse trenle ilgili, hemen beni uyandırırısın. Sen de keyfine bak, şu koltuk rahattır. Haydi Allah rahatlık versin!

Şef yukarıya çıktıktan sonra çocukların üstünü bir daha bastırdım. Zavallı karıcığım, o da kayınpeder karşılama merasimi uğruna, kızının yanına kıvrılmış yatmıştı...

Kulağım ve gözümler telefondayken uyumuş kalmışım. Bir ara telefonun zil sesiyle sıçradım. Telefonda uyukulu bir ses:

— 1217 Kertikli'den çıkmış, dedi ve kapattı.

Ulan aman, tren Kertikli'den çıkmış... Yel gibi bekleme salonuna uçtu:

— Kalkın çocuklar tren Kertikli'den çıkmış! diye bağırardım.

Sonra yukarıya uçtum. Kapıyı güm güm vurdum:

— Mahmut bey, Mahmut bey, tren Kertikli'den çıkmış...

Mahmut beyin feryadı duyuldu içerden:

— Nee?

— Tren Kertikli'den çıkmış.

— Yahu bayrak!...

— Ne bayrağı?

— Bayrak yahu, üç dakika sonra tren burada. Yandım yahu, bayrak yahu!

Pantolonunun bir paçası ayağında dışarıya çıktı:

— Yahu makasçı hınzırı gitti uymaya... Allah Allah nasıl olur yahu, bu tren havadan mı uçup geldi bu kadar zamanda buralara kadar. Yoksa önüne jet motoru bağladılar da, bizim haberimiz mi yok?... İsa bey kardeşim bayrak yahu!...

Bu adam sakın bizim pederi karşılamak için bayrak lafi etmesin?

— İstemez şef, bizim pederi karşılamak için bayrak olmasa da olur, dedim.

— Yahu sizin pederi karşılamak için bayrak istemez ama, 1217'yi karşılamak için bayrak ister. Koş kardeşim koş, masanın üzerinde bayrak var, yeşilini kap koş!

— Nereye?

— Makas başına! Aman sesi mi duyuldu ne?

— Ya peder?

— Pederi ben karşılarım canım. Sen makas başında yeşil bayrağı aç! Koşum makas başına...

Ha bekle, de bekle... Açmışım bayrağı, sallayıp duruyorum makas başında:

— Ulan 1217 be, bak, sana bayrak da açtık be!...

Nasıl hava, sanki buz kesiyor...

— Ulan namussuz 1217, nerelerde-sin lan?

Belki yarım saat kadar makas ba-

AKIN BAŞLADI:

Ramazanda, İstanbul'da dilenciden geçilemeyecek. — Gazeteler —

şında bekledim, ne ses var, ne de soluk. Yarım saat sonra Mahmut bey çıkageldi:

— Yahu hani tren?
— Ne bileyim ben, telefonda bir ses Kertikli'den çıktı dedi...
— Nereden?
— Kertikli'den...
— Hay Allah cezanı vermesin, dedi, ben de Erikli'den sandım yahu. Erikli nah şu istasyon... Şayet tren hakikaten Kertikli'den çıkmışsa, dokuz saat sonra buradadır...
— Kaç saat sonra?
— Dokuz. Ha bak, yolda başka rötalar olursa, onu bilmem ha! Pernosu çıkar, tren bekler, istim düşer, dray olur... Fakaat, şunu söyleyeyim ki artık topumuz birden rahat rahat uyuyabiliriz. Bu tren yarın öğleden evvel gelemez! Neden dersen, trenin nerede olduğunu öğrendik.

Trenin yerini öğrendikten sonra çoluk çocuk istasyonun bekleme salonunda rahat bir uyku çektik...

Sabahleyin saat sekizde bizi şef uyandırdı:

— Sevinin sevinin, bizimki dört saat sonra burada olacak, dedi.

On ikiyi on gece 1217, nazlı bir kız gibi karşıdan gözüktü. Çoluk çocuk döküldük rayın kenarına. Daha taa ilerden tanıdım pederin ak saçlarını... Tren durdu, atladım içine... Atladım ama, benim atlamamla beraber kondüktör düdüklüğü ortalığı çınlatmaya başladı.

Sahanlıktaki bir kondüktör:

— Çabuk yahu, çabuk! diye bağırdı.

— Yahu kardeşim peder yaşlı...

Peder bağırdı:

— Patladınız mı yahu? Bir dakika da benim için bekleseniz ne olur?

— Beybaba beybaba, senin yüzünden tehir mi yapalım?

Peder kızgın, bastonunu salladı:

— Yapıştırdım ha!...

— Kime yapıştıyorsun sen?

— Yahu baba boşver onları, bavul nerde bavul?

— Bavul içerde...

Kondüktörün bu kez başkası bağırdı:

— Haydin yahu, tam bir dakika oldu...

Derken bir sallandı vagon ve tren yürümeğe başladı...

Tam kapının önündeyiz...

— Çekin çocuklar, çekin dedenizin ayağını!

— Dedeeeee!...

Yürüdü gidiyor tren. Peder tutayım derken, sırt üstü düştüm, bereket peder de benim üstüme düştü.

Peder bağırdı:

— Ulan bizim baston be, baston!...

— Canımızı kurtardık ya canımızı!

— Yahu baston!...

— Ya bavul?...

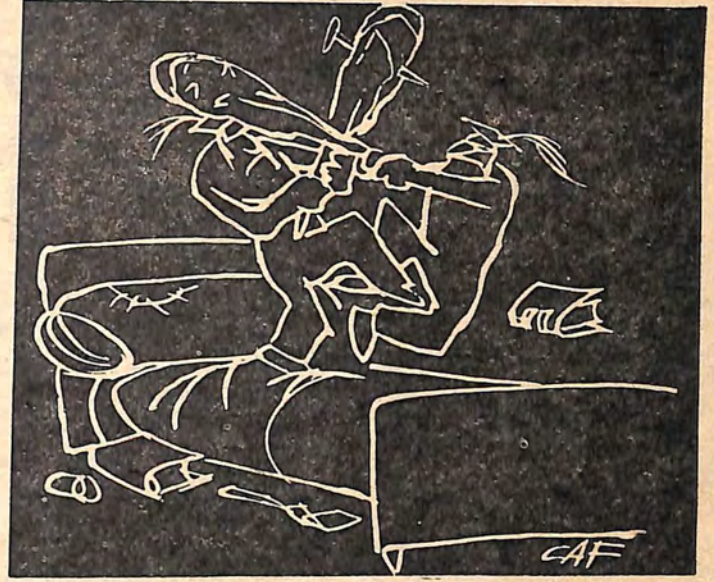
Trenin penceresinden önce bir bavul uçu, ardından bir baston...

Maşallahı var, dizel lokomotif bir çekiyor bir çekiyor ki 1217'yi, kurşun yetişemedi ardından...

Muzaffer İZGÜ

GÜNDÜZCÜLER...

GECECİLER!..

ESKİ okuyucularımı bilirler (yenilerinden de saklamak gereksiz): dindar değilimdir. Hele Katolik Kilisesi gibi dünyayı sarmış dev din kumpanyalarını insanlığın geri kalışında en önemli faktörlerden biri sayarım.

Ama Yirminci Yüzyılın sonu yaklaşırken bu cennet bezirganlarının hâlâ insanların büyük çoğunluğunu avuçlarında tutabilmelerindeki hınçlı hınca ustalığa hayran kalmamak da elde değil.

Vatikan'a ve benzeri merkezlerle bu imkânı bağışlayan sırrın ne olduğunu hep merak ederim.

Geçenlerde gazeteler ve dergilerde şöyle ilanlar gördüm:

«ARANIYOR. Kadın yahut erkek.

Dünyanın neresine gönderilirse itirazsız gidecek. Belâlı yerlerde, güç işlerde çalışacak. Mesai saatleri belirsiz; dinlenmeden, bazan uykusuz bile kalarak gece gündüz çok uzun saatler çalışması muhtemel. Şan, şöhret, kimse-den azerin, hattâ teşekkür bekle-miyecek. Maaş: Sıfır.

Heveslilerin aşağıdaki adrese başvurmaları...

Bu parlak teklifin kimlerden geldiğini pek merak ederek çevirdim verdikleri telefon numarasını.

Dünyanın dört köşesine göndermek için misyoner adayı arayan papazlarımız.

YELPAZE

SIFIRA SIFIR!..

Günde kaç kişinin başvurduğunu sordum.

Karşımdaki muhterem peder güldü:

— Saymağa kalksak başka iş göremeyiz. Başvuranların çoğunu geri çevirmek zorunda kalıyoruz. Ama hevesliyseniz aday listesine sizin de adınızı yazayım.

— Yok, dedim, teşekkürler ama şimdilik hevesimi zaptedebiliyorum; hele biraz daha bekleyeyim.

Telefonu kapattıktan sonra düşündüm:

Evet, Vatikan'ın üst kademele-
rindeki yöneticilerin çoğunun gayet hesaplı satranç oyuncuları oldukları şüphesiz. Ama örgütün tabanında milyonlarca ülkücünün bulunduğu da besbelli.

Doğru yahut yanlış, inandığı şeye içtenlikle bağlanmış, maddî mânevî bir karşılık beklemeden elele sessizce çalışan milyonlarca kişi...

İşte başarılarının basit sırrı.

Bir de dünyadaki karşı kam-pın durumuna bakın:

Hemen her ülkenin ilericileri başka memleketlerdeki sözde ülküdaşlarıyla kapışmış, üstelik kendi aralarında da günden güne çoğalan grupçuklara ayrılmış,

kedi köpek gibi hırlaşmaktalar. Uzağa gitmeğe ne hacet? Türkiye'deki manzaraya bir göz atın:

Bir avuç ilerici aydın neredeyse tek kişilik hiziylere bölünecekler...

Gazetelerimize şöyle bir ilân verdiğimizizi düşünün:

«ARANIYOR. Kadın yahut erkek.

Bir ülküye bağlandıktan ve uygulayıcı liderleri seçtikten sonra yeni seçime kadar onların yönetimine itirazsız uyacak, belâlı yerlere gidecek, güçlüklerle göğüs gerecek, çabuk sonuç alınamıyacağına göre bile usanmadan çalışacak. Ukalılık etmiyecek, hiç bir konuyu derinlemesine incelemeyen bilgicilik taslamıyacak, dedikodu yapmayacak, kendi duygularını her zaman ortak amacın gerisine atmasını bilecek.

İktidar ummayacak, fiyakadan kaçınacak, şakşak istemiyecek, ün beklemiyecek, adının ve hizmetlerinin hiç duyulmamasına razı olacak.

Maaş, avanta, her türlü çıkar-cılık için imkân: Sıfır.

Meraklıların falanca adrese başvurmaları...

Kapınıza kaç kişinin başı vurulur dersiniz?

Korkarım ki çoğu zaman tık bile duymayız.

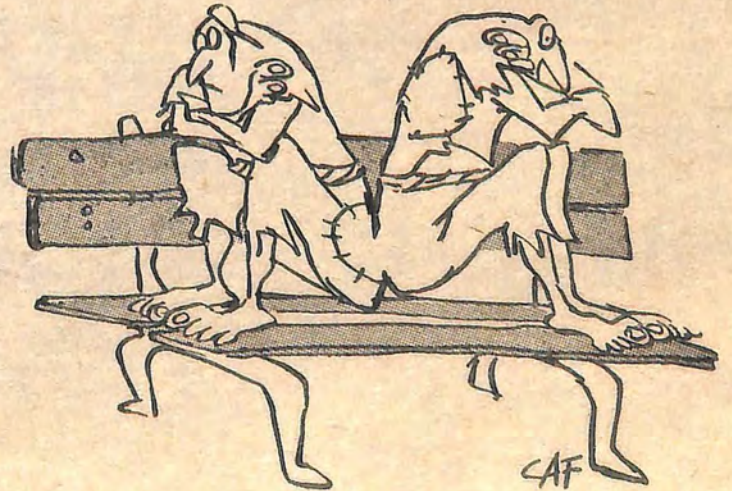
Mutluluk kapılarının ülkemize hâlâ kapalı kalması da hep bu yüzden değil mi zaten?

Refik ERDURAN

İnönü ve Demirel huzur istedi. — Gazeteler —

HUZUR BEKLEYENLER...

HIZIR BEKLEYENLER!

Serupi bu evden ÇIKTI

Adnan Veli

İSKENDER bey, yıllar yılı, git gel, didin uğraş, nihayet muhalemeti kazanmış, kararı tasdik ettirmiş, sonra da ilâmı icraya koyup, Madam Serupi'yi o sabah evden çıkarmayı başarmıştı. İskender beyin haremî Fikriye hanım, tabak çanağı mutfaktaki raflara yerleştirirken, kocası da eşya denkleminin arasındaki bir iskemleyle oturmuş, yorgunluk kahvesini içiyordu:

— Aman hanım, dedi. Badana işi ni sonra da hallederiz. Hele şuraya kendimizi attık ya... Ben asıl ona seviniorum. Kiracı olup da, elâlemin evinde sürüklenmektense, kendi evimizi biliriz. Burada kendi mâbeynimizde halli hamur oluruz.

Fikriye hanım, mutfaktaki üst raflara beyaz kağıtlar seriyordu:

— Aaaa, tabii tabii, dedi. Ben, iki gün içinde her tarafı siler süpürür, evi prûpâk ederim. Sen hiç keder etme efendi... Kira evi, insanın kendi evine benzer mi hiç?

Eşyanın bazılarının yerleştirilmesi ve temizlik işi akşama kadar sürdü. Ama, hem İskender bey, hem de Fikriye hanım iyice yorulmuşlardı. Yemek masası, yatak denkleminin en gerisinde durduğu için akşam yemeğini Fikriye hanım, bakır tepsinin içine hazırlamıştı.

Çorbaya başadıkları vakit, sokak kapısı çalındı. İskender bey, dizlerini tuta tuta kapıyı açmaya gitti.

Sokak kapısının karanlık çerçevesi içinde, başörtülü bir kadın, yanında genç bir kızla beraber, ayakta duruyordu. Genç kız biraz sokuldu:

— Bey amca, dedi. Madam Serupi'yi beş dakika için görmek istiyorduk.

— Madam Serupi'yi mi?... Madam Serupi buradan çıktı.

— Çıktı mı?... Ne zaman çıktı?... Evvelisi gün geldik, buradaydı.

— Dün sabah çıktı kızım... Başka yere taşındı.

— Tuh!... Bak gördün mü aksiliği?... Biz de, taaa, Hasan Halife Mahallesi'nden kalkıp buraya gelmiş-tik.

— Çıktı buradan kızım...

Kızın yanındaki yaşlıca kadın, onu biraz geriye çekerek İskender beye sokuldu. Hafif bir sesle:

— Biz yabancı değiliz efendi kardeşim, dedi. Madam Serupi bizi iyi tanır. Bizden hiçbir kötülük gelmez. Kuuzum şu işi hallediver.

— Ben ne halledeceğim hemşire?... Madam Serupi bu evden çıktı diyor. Ne yapacaksınız siz Madam Serupi'yi?...

Kadın, biraz daha sokularak, fısıltı halinde konuştu:

— Allahını seversen kusura bakma efendi kardeşim. Bizim kıza, Zeyrek'ten Silivrikapılı Hamdiye'nin şoför oğlu talip çıktı da, verelim mi, yoksa vermeyelim mi diyerekten bir fal baktıracaktık.

— Valla bir şey diyemem hemşire hanım. Verip vermek, sizin bileceğiniz iş...

— Ama sen, Madam Serupi'ye bir dakikacık haber verecek olsan, o bize her şeyin encamını hemencecik söyleyiverir. Haydi bey kardeşim, bu insaniyetliği bizden esirgeme...

— Hemşire hanım, Serupi buradan çıktı diyorum, anlamıyor musun?

— O, mahsus kendini evde yok de-dirtir.

— Yemini billâhla söylüyorum. Çıktı.

— Tuuuuh!... Vah vah!... Bu işe çok bir canım sıkıldı. Nereye gittiğinin adresini bırakmadı mı?

— Bırakmadı.

Hem kıızı, hem kadını, bir tasadur almıştı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı. İskender bey:

— Nereye taşındıklarını bilsem, Allah bir söylerim, diye ekledi.

Lâfı fazla uzatmamak ve soğuyan çorbaya yetişmek için, kapıyı üzerlerine kapattı. Fikriye hanım da, o saatte gelenin kim olduğunu merak etmişti. İskender bey ona durumu anlattı:

— Evini falcıya kiraya veren, tabii rahat edemez, dedi.

Tekrar sofraya oturdukları vakit, çorbayı yarılammışlardı ki, kapı bir daha çalındı. İskender bey, kaşığı tabağın kenarına bırakarak kapıya gitti. Bu sefer evin önünde hususi bir araba durmuştu. Siyah, ast-ragan kürklü, genç bir kadın, İskender beyi tepeden tırnağa kadar süzdükten sonra:

— Madam Serupi ile konuşmak istiyorum beyfendi, dedi.

— Madam Serupi bu evden çıktı hanım kızım...

— Aaaa, yapmayın Allahaşkına... Ben sizden şüphelendiğiniz insanlardan değilim. Çok affedersiniz, bir kahve falına baktırmak için Bebek-

ten kalkıp buraya geldim beyfendi. Çok rica ederim, umum müdür Süreyya beyin eşi Cavidan geldi dersiniz.

— Nasıl diyeyim hanım kızım? Madam Serupi bu evden çıktı. Ben, iki sene uğraşıp onu zorla çıkarttım. Bu evin esas sahibi ben'im. Onun nereye gittiğini de vallahi'azim bilmiyorum.

— Aman beyfendi, çok rica ederim yapmayın... Daha evvelisi akşam uğrayıp, bu akşam için kendisinden randevu almıştım. Bütün arkadaşlar bizde bekliyorlar. Görüyor musunuz, arabanın içinde bir tepsisi dolusu kahve fincanı var?

— Ne yapayım kızım?... Burada olmayınca, yaratacak değilim ki... Hem siz fala inanıyor musunuz?

— Bu bir konsepsiyon meselesidir beyfendi. Ben umumiyetle inanmazdım ama, Serupi bize, öyle şeyler söyledi, öyle akla gelmeyecek gerçekleri haber verdi ki, inanmak zorunda kaldım. Şimdiye kadar ne söylediyse, çıktı. Çok rica ederim yapmayın. Bizden çekinmeyin. Ben madamın kaç yıllık müşterisiyim. Yalvarırım beyfendi...

— Hanım kızım, burada olsa, seni boşu boşuna üzer miyim? Vallahi çıktı diyorum sana...

Kadın, ister istemez geriye döndü. İyice üzülüp, halinden belli oluyordu. İstemeye istemeye otomobile girdi. İskender bey de kapıyı kapatıp tekrar sofraya oturdu.

Çorba bitmiş, patatesli et sahanı ortaya konmuştu ki, sokak kapısı bir kaç sefer üstüste çalındı. Yemek, gene yarıda kalıyordu. Kapıyı açtığı vakit, siyah yeldirmeli bir kadınla karşılaştı. Kadın, biraz da şaşkın:

— Serupi evde yok mu?... dedi.

— Çıktı bu evden hemşire hanım.

— Allah rızası için yapmayın... Başçavuş Ali Rıza'nın ailesi Hamsiye geldi, dersiniz o beni muhakkak içeri alır. Beni, kadın pulis filân diyerekten sakın aklına bir şey gelmesin efendi kardeşim.

— Aklıma gelmez ama, Serupi bu evden çıktı.

— Aaaa, vallahi inanmam. Ben yemedim, içmedim, hava karardıktan sonra, taaa Doğancılar'dan kalkıp buraya geldim. Çünkü, Serupi gündüzleri müşteri kabul etmez. O sebebe akşamı bekledim. Şimdi de çıktı diyorsunuz.

— Hemşire hanım, niye sana yalan söyleyeyim?... Serupi buradan taşındı.

— Pekî, nereye taşındı?

— Bilmiyorum.

Çat diye kapıyı kapattı. Sofraya tekrar otururken:

— Hanım!... Bizim burada çekeceğimiz var, dedi. İnsana yemeğini bile rahat yedirmiyorlar.

Patatesli et, buz gibi olmuştu. İskender bey tekrar:

— Hanım, şunu biraz ısıtsana, dedi.

— Onu bırak da, sana buradan, tencereden koyayım.

Ekmeğin kopardığı lokmayı tabağın içinde gezdirirken kapı tekrar çalındı. İskender bey:

— Yârabbi, sen bilirsin... diyerek açmaya gitti.

Bu seferki, gözlüklü, kibar giyimli bir erkekti:

— Efendim, çok özür dilerim, dedi. Madam Serupi'yi bir dakika görmek istiyordum.

— Madam Serupi bu evden çıktı. Çıktı mı?... Yok canım, mümkün değil. Bu akşam saat sekiz buçukta bana randevu vermişti. Şey deseniz... Doktor Farukî diye haber verseniz...

— Kime haber vereyim beyim?... Çıktı, gitti buradan Serupi...

— Ah, çok fena oldu... Çünkü Selmin hamfendiye de, bu akşam, burada söz vermiştim. Ama, inanmıyorum. Çünkü o, tanımadığı kimseyi kabul etmez de... Belki onun için böyle söylüyorsunuz.

— Beyfendi, siz kendinizi doktor diye tanıttınız. Doktor kısmı falcıya inanır mı?

— Çok rica ederim efendim, denemiş bir mesele var ortada... Serupi, şimdiye kadar, hiç kimseyle söylemediğini söyledi bana... Her şeyi bildi. Hâlâ katı düşüncelere inatla bağlı kalacak değilim ya...

— Çıktı buradan bey kardeşim...

Lâfı fazla uzatmadın, kapıyı kapat-tı. Sofraya otururken:

— Başımız derde girecek, diye söylendi. Ne kariymış be?... Evden çıkarttık, gene de derdi bitmiyor...

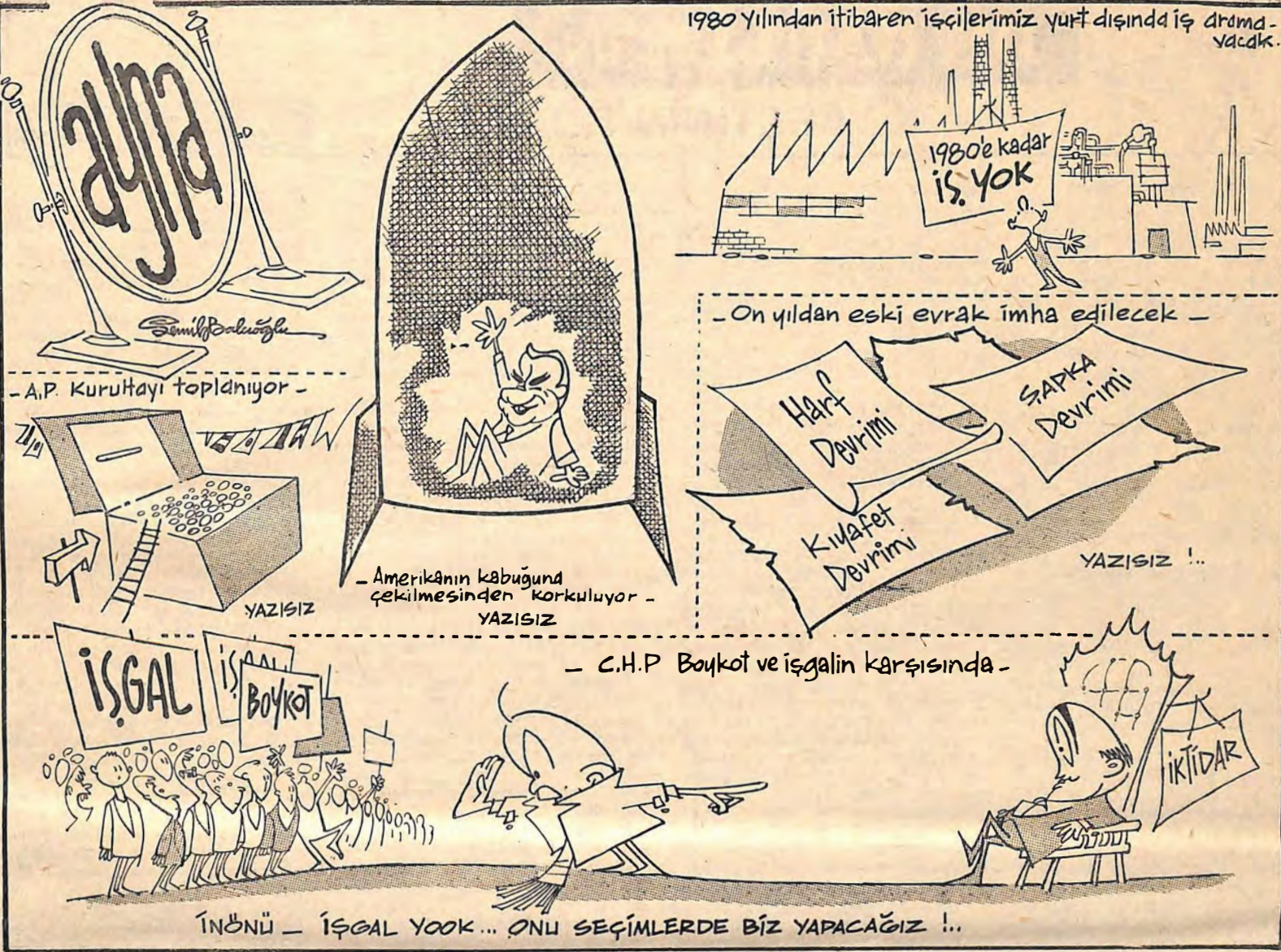
Patates yemeği bitmeden kapı bir daha çalındı. Bu sefer de Raziye hanımlar, ellerinde kahve fincanları, evcek gelmişlerdi. Daha sonra Madam Jorjet, Nilüfer hanım, eskici Panayot, sıra ile, İskender beyin kapısını kaldılar. Böylece, saat, gece yarısından sonra ikiye buldu. Günün yorgunluğu ile ikisi de derin bir uykuya dalmıştı. Kapının zili gene öttü. İskender bey, sıçrayarak yatağında doğruldu. Fikriye hanım da uyanmıştı. İskender bey burnundan so-luyordu:

— Hanım! dedi. Öteki eşyaların denklemini açmadınsa, hiç açma... Yarından tezi yok, biz tekrar kiralık bir ev arayalım.

Adnan VELİ

1980 yılından itibaren işçilerimiz yurt dışında iş drama-
vacak.

YEDİ

PAZARTESİ

Dert dünyası!

Tokat'ta konuşan Köy İşleri Bakanı Toker, «En dertli vatandaş benim» dedikten sonra, ayıp olmasın diye devam etmiş: «Benden dertlisi de, Başbakan...»

Eee, zaten bir hükümet için de, dertli sayısını mümkün olduğu kadar azaltmaktır önemli olan. Demek otuziki milyon dertli azala azala ikiye inmiş. Biri Bakan, biri Başbakan... Biz çaresizlik içinde kıvrandıkça onlar dertleniyor, onlar dertlendikçe biz kıvrıyoruz. Gören de düğün dernek var sanacak. Oysa kimimiz şarkı söyler gibi feryat ediyor, kimimiz tempo tutar gibi dövünüyor, kimimiz sem'a yapar gibi borç bulmak için dört dönüyor. Sayın Toker de bu cürunaya bakıp, «Oh, milletin işi tıkrında...» diye düşünüp, en dertli vatandaş olarak kendilerini takdim ediyor.

SALI

Karar vermek kolay

«Kaderini toprağa bağladığı halde gübrelemeye önem vermeyen millet aç kalır» dedik, yüz binlerce ton sun'i gübre ithal ettik.

Umduğumuzu elde edemeyince kabahatı bizim tohumluklarda bulup, Meksika'dan tohumluk buğday ithal ettik.

Sonucu öğrendik ve acele olarak ekmeklik buğday ithaline ka-

rar verdik. Fakat krediyle buğday almak, oturup karar vermek kadar kolay olmuyormuş meğer. Amerika'dan istemiştik, peşin dolar karşılığında buğday verebileceğini söylemiş.

Almanya, Kanada, Pakistan bırakın buğdayı, müracaatımıza cevap bile vermemiş. Dost kılığına kıran girmediyse... Dayanmış Fransa'ya...

Bu konuda ilgililer ne düşünüyorlar acaba diye arandıkça, sayın Başbakanın yatırımlar için verdiği demeç çıktı karşımıza: «Borç almazsak, daha yirmi beş yıl fukara kalırız!»

Aman birader bırakın yirmibeş yıl sonrasını. Fransa'dan da ses çıkmazsa, vallahi yirmibeş gün sonra aç kalırız!

ÇARŞAMBA

İstese de düşemez!

Çoktandır sesi soluğu duyulmayan Bölükbaşı, Yozgat'ta açmış ağzını yummuş gözünü! Vaaz etmiş, tenkit etmiş ve bir dörtlük ile programına son vermiş. Bu kez aklını, onun bunun başına dolamış üstad. «Baş olanların, dünyada ve ahirette sorumlulukları çok büyüktür» demiş. «İç barışın bozulmasından şikâyetçi olanlar, kusuru kendilerinde arasınlar» demiş ve bununla yetinmeyip mısralarla devam etmiş: «Baş olanlar öğünmesin Ne gelirse başa gelir Diz toprağa yaslanırsa Ya Baş düşerse taş gelir!»

Şarkı, türkü, marş, şiir derken, sonunda taşlama da politikaya girdi işte. Şimdi diyeceksiniz ki, acaba

Bölükbaşı da düşme endişesi içinde midir?

Aman efendim, düşmek için bile yükselmesi gerekir. Bir türlü ayağa kalkamayan MP. nasıl düşebilir?

PERŞEMBE

İflâs yarışı!

Tokat Belediyesi memur maaşlarını ödemek için, makam arabasından göp arabasına varınca ya kadar bütün taşıtlarını satmış.

Oh, fikir verenin aklına sağlık! Bir taşla iki kuş vurmak buna derler işte. Hem borçtan kurtuldu, hem yakıt parasından... Bakalım gelecek ayın masrafını karşılamak için satışa ne çıkacak taşıtların arkasından? Her halde ne yapacaklarını, ne satacaklarını önceden planlamışlardır.

Şimdi biz gözlerimizi dört açıp, Tokat Belediyesinin kurtuluş çabalarını izleyelim. Gerekirse aynı sistemi biz de deneyelim.

Kaybedecek neyimiz kaldı ki? Bir ay taşıtlarımızı satarız, bir ay arsalarımızı satarız, Belediye Sarayını da elden çıkardık mı, evellallah bayram topunu Tokat Belediyesinden önce atarız!

CUMA

Bir varmış, bir yokmuş

Bayram dendi mi onların değil, olmayanların bayramını yaparız nedense.

«Dil Bayramı» deriz, Osmanlıca bir ağızla yeni dili kullananlara aklı gelmedik küfürler ederiz.

«Şapka Devrimi» deriz, elde tesbih, başta takke törenleri izleriz.

GÜN

İşte böyle «İsmi var, cismi yok» bayramlardan birini daha kutladık: Kömür Bayramı!

Bulucusunun Uzun Mehmet olduğu için mi ne, uzunun bir tarihçesi vardır taş kömürünün.

Günümüzden 139 yıl önce Padişah İkinci Mahmut zamanında bulunmuş.

Cumhuriyet devrinde «Ordino» ya konmuş.

Devr-i demokraside mübarek yok olmuş!

Uzun Mehmet ermiş muradına, ordinolular baksın rahatına!

CUMARTESİ

Doğru söyleyeni...

Güreşçi Kâzım Ayvaz ceza heyetine verilmiş!

Meksika'da munderden kaçtığı için mi? Yooo...

Türkiye'de ağzını açtığı için!..

Malûm, gelir gelmez yöneticiler aleyhine demeç vermişti de..

PAZAR

Başladı mı, bitti mi?

Erzurum Eğitim Enstitüsü kapatıldı.

Necatibey Eğitim Enstitüsü kapatıldı.

Gazi Eğitim Enstitüsü kapatıldı.

Konya, Trabzon, Bursa Eğitim Enstitüleri kapatıldı.

Oh oh... Fakülteler boykotta, Enstitüler tatilde...

Ayıptır sorması ama, 68/69 öğrenim yılı bitti mi acaba?

DE GAULLE'ÜN

ZİYARETİNİN ROMANI

NİMET ARZIK

(Geçen sayıdan devam)

İşin tatlı tarafına gelelim... Çok tatlı tarafları da var!

GALATASARAY'DAKİ KABUL, SAVARONA VE ANDROMAK...

Gençlik ne güzel şey diye düşünmeliydi General... Pırıl pırıl bakışlı, daha sakal bitmemiş yanaklı, âni boy atışlarından ötürü, kol ve ayak bilekleri, ceketten ve pantolondan fırlamış çocuklar karşılamıştı onu, yüzüylük Galatasaray'ın bahçesinde... Geçen mayıs'ın yaralarının herhemiydi bu karşılayış...

— «Viiive De Gaulle... Viiive la France» diye...

«Bütün ikballeri arkasında bırakmış», bütün ihanetleri görmüş olan için, hayat suyu pınarına dalmaktı bu «Vive De Gaulle, vive la France»...

Taaaaa küçüklüğümüzde, ağabeylerimizi, arkadaşlarımızın ağabeylerini görmek için burunlarımızı yapıştırdığımız yeşillenmiş demir kapıdan, iki kollu kapıya kadar devam etti bu coşku!

Hayatın yaşanacak zamanı ne kıssa... Birine canı gönülden «yaşa» diye bağrılabilen devir ne çabuk geliyor!...

Konferans salonu, eskiden (Kimin anısı yoktur ki bu memlekette Galatasaray'la ilgili?) —bugün Strasbourg Üniversitesi rektörü— Maurice Bayen'in rejisörlüğünü yaptığı, Fransızca piyeslerin oynandığı tiyatro salonuydu: «Andromaque, Le Voyage de Monsieur Perrichon»...

Ve De Gaulle bütün boyuyla kalktı, orda talebeye Sinan'dan bahsetti, Baki'den bahsetti, Evliya Çelebi'den bahsetti!

«— Ne bilgili! adaam...»

O mevkilerde öyledir Fransa'da... Her tarafta da öyle olmalı ya!

Savarona'da da tarihe paralel olarak Karadeniz'e doğru yollanırken, gene tatlı bir şey olmuştı. Andromak'ı Türkçeye çeviren Başbakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy ona pasajlar okumuştı Racine'den... O da «Şurasını... Şurasını şurasını nasıl çevirdiniz?» diye ilgilenmişti ezbere pasajlar okuyarak...

«— Ne bilgili! adaam...»

O mevkilerde öyledir Fransa'da... Her tarafta da öyle olmalı ya!

De Gaulle, kurtarıcı, Devlet Başkanı falan... Anladık... Onun bence çok önemli bir özelliği daha var:

Asrın en büyük prozatorlarından... «Anılarını» okudunuz mu hiç?...

Yazış tarzı, ömrü gibi tantanalı, ama bunca sağlam sentaks, bunca granit gibi cümleler, bunca formüle bağlama gücü, az nesircide bulunur.

Çörçil, Nobel ödülünü almış... De Gaulle daha fazla hak etmiştir ödülü... Çörçil'in reklâmcı, ün kovalayan bir tarafı var, Amerikalı anasından geçme... De Gaulle'ü, ün kovalıyor...

ANKARA'DA SON AKŞAM

«Çadırırır çadırrır» dediklerini başka türlü canlandırmıştım gözümde: Pakistan'dakiler gibi, bahçelerin ortasında kurulan ve çadırlığını sakınan. Bu, elçiliğin bir devamıydı. Çimentodan olacağına branda bezindendi...

Fransız Büyükelçiliği, Paris Cad-desindedir... Azıcık bankaya benzer bir yapıdır, yanında taraçalı bahçeyle... O taraçalı yanına beyaz branda bezi çekilmişti, onca konuğu barındırabilmek için... Büyük, beyaz bir uçak hangarına benziyordu, azıcık yeşillikle yumuşatılmış, atom devrinde de işe yarayan, dedelerimizden kalma mangallarla ısıtılmış, körletici beyazlığı gidermek için, oraya buraya tapisörler asılmıştı... «Apollon güneşin arabasını» gönderen falan filân...

Kalabalık kaynaşıyordu... Bakımlı, süslü, topuzlu, parlak saçlı... İnsanın önce kimseyi seçemediği, birbirine havıran tanelerince benzeyen... Sonra uzak yakın tanıdıkların seçilebildiği içiçe girmiş insanlar...

Beyler her zamanki beylerdi, üniformalı veya kuyruklu. Kimi tepeleme tabak doldurmuştu, kimi elindeki şampanya kadehine tehlikeli denge oyunları yaptırıyordu...

Hanımlar, ah hanımlar!...

Hanımların en yakışıklısı Devlet Tiyatrosu artistlerinden Ayten Gökçer'di... Az kavurulmuş kahve renginde, pırıltılı, tek omuzlu ve «boa» (tily) li elbisesinin üstünde durmuyorum... Daha yakışan kıyafetler içinde gördüm onu... Profili, (topuzun iyi ayarlanmasının dahli de vardı) altın paralara, pullara kalbedilecek bir profildi, çekik ve ince... Öyleydi n'aapalım!...

İnsanı, yaşadığı hayat nice değiştiriyor... İlk gördüğümde, bir-bir buçuk sene önce, sıkılgan bir kızdı... Ayten Gökçer'den değil, bayan

Çağlayangil'in yeğeni Nuşin'den bahsediyorum... Şimdi, hareketleri son derece âhenkli, rahat, güzel bir kız... Elbisesi (bu kısım hanımlar için!), Yeşil ağır krepten, dümdüz, kolsuz ve dar bir rubaşka... Yakası straslarla bezememiş ve pırıltılar «çakıyor»!... Kendi hayatını yaşayan bir tarafı var, tozdan dumandan فرمان okunması güç bir çevrede...

Buket buket hanımlar önünden geçiyorlardı...

Yazarlarımızdan Müşerref Hekimoğlu... Onun da kıyafeti güzeldi... Silme rengârenk payetli. Pompei'nin eski evlerinin, zeminini hatırlatıyordu kumaş, ve «Ben Paris'ten geliyorum» diye bangır bangır bağırıyordu. De Gaulle'ün şerefine herkes «kapanmış» kapanabildiği kadar. Omuzlar örtülüydü ekseriyetle. Fransız sefinesi madame De Juniac... Çimen yeşili, küçücük payet kollu, altın payet mi, gümüş payet mi unuttum, dümdüz kıyafetliydi, inceliğini daha ince gösteren. Sefirenin anlatacak ne çok şey vardı konuklarına!...

Büfenin yanı mahşerdi. Uzaktan, «ev hanımı» stilini adapte etmiş, saçlarını dümdüz taramış Nilüfer Gülek'i şöyle bir gördüm. Kasım Gülek'i göremedim. Olsaydı, kalabalık otobüsteki biletsiz örneği, biletsiz keser gibi sıkılamak için dolaşırdı ite kaka!...

Maupassant'nın bir hikâyesinde şöyle bir cümle vardır:

«Başçavuş güleç olduğu için, bütün jandarmalar şakacı kesilmişlerdi!...»

... Bütün kalabalık, «sadelik ve vekar» üzere ayarlanmıştı, De Gaulle çiftine göre... İki ayda bir bizi ziyaret etse General, fena olmaz hani... Yollar yapılır, kitaplar basılır, döklükler onarılır...

Bazı çiftler kalabalığa rağmen birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Eski C.H.P.'li Bakan Muammer Erdem'in eşini tanır mısınız?... Uzun boylu, yumuşak bakışlı, çocuksu gülüşlü, bir yarı-tarıca... Mürdüm eriği rengi kadifeden, bir omuzu kapalı bir omuzu açık bir gece elbisesi giymişti. Hoca olduğu ilk mektepte talebe olmak isterdim...

BAKANLAR

Bakanların bazıları var, bazıları yoktu. Artık seçim senesi... Onca görmek istediğim Mehmet Turgut'u göremedim... Refet Sezgin de yok-

tu... Bir an, dörtlül bir grupta, gülümseyen Ahmet Topaloğlu ilişti gözüme ve çok keyifli bir Faruk Sükan... Neden o kadar keyifli ki?...

Nihat Kürşat da, aile ve İzmirli grubundan ayrılmıyordu ve sesleniyordu eşine:

«— Bak İzmirli orada» diye...

Biz İzmir'li değiliz de onun için bize iltifatı yok!...

Çadırdı, bir duvara «ailece» dayalı Hasan Dinçer dalgın gözlerini bir noktaya dikmişti. Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ü, elleri jilesinin ceplerinde mermer merdivenlerden inerken gördüm...

Çadırdan uğultular yükseliyordu. Bakışlar buğulanıyor, şampanya kadehleri ha dolup ha boşalıyordu.

BAŞBAKAN VE EŞİ

Yol kapanmasından, üç çeyrek gecikmeyle elçiliğe varabilmıştık. Paris Caddesi dardır. Konukların otomobilleri sıkışmıştı yolda. Kaplumbağa vitesiyle ilerleyebiliyorduk, hendekleri sıyrarak, inşaatların önündeki tuğla yığınlarına sürtüne rek... Onun'ün ben davete vardık-tan azıcık sonra, Cumhurbaşkanı, Başbakan, Dışişleri Bakanı ve eşleri, Elçilikten ayrılmaktaydılar. De Gaulle'ün uzun boyu onları uğurlamaktaydı.

Cumhurbaşkanının (bizimkinin) eşinin, ondüle kısa saçlarının ucunu görebildim ancak... Ve arkadan Nazmiye Demirel'in beyaz atlas paltosunun, serpmeye taşlı işlemelerini, Gür saçlarını, büyücek bir topuzla toplamıştı her zamanki gibi...

Başbakan keyifliydi çok, ve pembeleşmişti yüzü. Rahat bir havası vardı. O da neden onca rahat ki?... «Ben başardım. Ben geldim. Siz de benim gibi yapın. Ben varım» diyen bir hali vardı... Hepsi çıktılar, De Gaulle'ün uzun boyu geri geldi... Yanında son derece hoş tuttuğu eş, Elçisi ve kendisine bir şeyler anlatırken kollarının pulları parıltılar saçan sefiyeyle!

De Gaulle yalnız onun tarafındaki kulağıyla dinliyor gibiydi sözlerini... Düşüncesi başka tarafa bükülüydü.

«Neden bazı şeyleri görürsün, neden bazı şeyleri hatırlarsın?», derse-niz. «Bilmem ki» derim, «doğuş-tan!...»

Birden aklıma Menderes geldi, hatâsi ve sevabıyla... İki olaydan ötürü, iki tutumdan!...

Birisi bugünkü Başbakanın lehine, ikincisi değill...

De Gaulle, devlet yemeğinde, defalarca kadehini İnönü'nün şerefine kaldırmıştı... «Dün» olsaydı, «dün» dediğim, altmış'tan önce... Günün Başbakanı hastalanırdı ve ertesi gün iktidar gazeteleri ha döşenir, ha döşenirlerdi. «Hayır» demeyin, çünkü Adenauer geldiğinde, İnönü'ye yarım saatlik bir ziyaret yapmıştı da dünya birbirine girmişti... Adenauer, yazık, ne bilsin dünyanın bir kurtuazî ziyaretiyle birbirine gireceğini!...

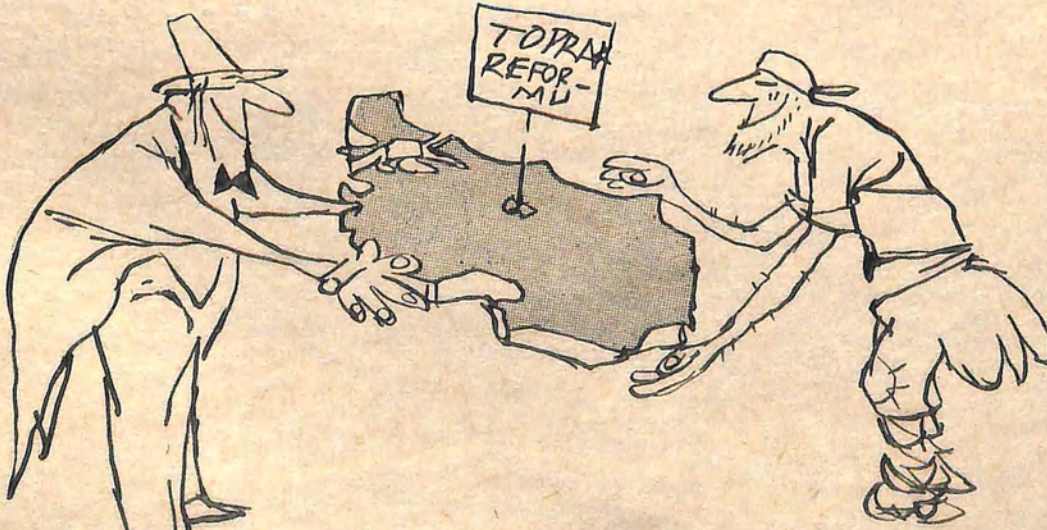
Demirel muhalefet liderine gösterilen itibardan rahatsız olmuyor... Belki kendi partisinden birine onca itibar gösterilse, azıcık azıcık, şey olur, şey!...

Bi kere saygılı insan. Bi kere de, «var olan» kuvvetlere, «sen yoksun» demiyor...

İkinci olayın bilmem benden başka kimse farkına vardı mı?... Sadece bir nüans çünküm ikinci olay!

«Dün», yani altmış'tan önce, yurdumuza, bir kral gelmişti. Kimdi u-nuttum... O kadar çok gidip gelini-yordu ki!... Afgan Kralı galiba... Afgan Sefaretindeydik galiba... Gene

GÜN OLA, HARMAN OLA ...

— Al, tepe tepe sür!..

erkenden, Cumhurbaşkanı Celâl Bayar çekilmiş, Kral onu arabasına kadar geçirmiş ve dönmüştü. Menderes de gidiyordu. Cumhurbaşkanı arabaya bindirdikten sonra döndü, Kralın onu geçirmiş gibi olmasını istemedi, içeriye tekrar girdi, bir an salona çıktı ve Krala orda vedâ etti.

Bugün daha rahatız şükür. Protokol, en çok gazetecilere çıkarılan zorluklarla özünü belli ediyor. Cumhurbaşkanı ile Demirel de çıktı ve De Gaulle onu da geçirmiş oldu... Geri falan dönmedi. Allah Allah bunca rahatlık da mı yok dünyada? Vaaar!... Zaten Menderes böyle nüanslarla popülarlığını sağlamıştı, yoksa, «esas»ı daha «azdı» bugünün Başbakanıdır!...

Akbaba — «E, Nimet Arzık'ım biktım senden...»

Nimet Arzık — «Ben de öz özüm-den biktım Akbabam...»

DE GAULLE VE EŞİ

Artık konukları şeref konuğuna tanıtmaya yok... Eşafoya gider gibi dizilinmiyor şeref konuğunun önünden geçmek için...

Şeref konuğu, büyüklerle birlikte, kalabalıkta şöyle bir döneleviyor, çabucak kayboluyor...

Cumhurbaşkanı Sunay'ı geçirdikten sonra, De Gaulle yanındaki ufak grupla, Elçiliğin holüne döndü. Biraz durdu. Biraz konuştu. İlle elini sıkırmak derdinde olan bir kaç kişinin bu derdini giderdi ve sessizce çekildi. Yorgundu bunca yüklü günden ve bunca yaş yaşamış olmaktadır...

Bizbize kaldık bir süre... Herkes kendi kendini ağırladı.

... Yvonne De Gaulle... Zor bir adamın bunca senelik eşi... Mevhibe hanımı hatırlatan bir tarafı var... «Zor» bir adamın yanında yaşaması...

İşkili, muhabbetli tarafı var Mevhibe hanımın olmayan... Sade, candan ve huzurlu. Bu huzuru elde etmek için, çok çile çekmiş olmalı... Yirmi iki yaşında bir evlat gömmek... Sürgünde senelerce yaşamak... Her tehlikeli anda, eşinin yanında bulunmak... Kolay iş değil... Gılgışsız bir ruh, vekarı tatlılıkla karıştırmış bir kadın... Yüzündeki ifade, bir genç kız ifadesi...

Koyu satenden bir elbise giymişti, saçlarının rengine uygun, mütevazı vizon etolünü sıyırmadı omuzundan.

De Gaulle... Hep, bir devlet gibi soğuktu... Boyu, doğuştan onu insanlardan bir karış üstte çıkarmıştı... Değeri, bir basamak daha üstte. Memleketinin geçirdiği felâketler ve oynadığı rol bir basamak daha üstte... Hep bir baş üstündü muhteşem bir yalnızlıkta... Yalnızlık nice muhteşem olsa gene yalnızlıktır...

Belki, Galatasaray Lisesindeki hayatın yazı yazmadığı gibi yüzler, onu insanlara bağlayabiliyor... Belki delice bir cesaret onda bir hayranlık kıvılcımı uyandırıyor... O kadar!

Yalnızlığını büyüklüklerle örmeğe çalışıyor hep, öz özüne karşı!...

Nimet ARZIK

— Demirel: «Sokaklar eskimez, takatı olan yürür» dedi. —

Demirel, «Vatandaş daima haklıdır» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

KIVRILA kıvrıla gidiyordu, son yolculuğa götüren arabaya, içindeki yeşil çuhayla örtülü olanı... Arkasından, Milliyet ekibi izliyordu tıklım tıklım dolu bir arabada. İki yanından da, üçer motosiklet, onu yalnız bırakmıyordu... Eh o kadarı yapıyordu artık 58 seneden beri kalem oynatan yazara: Son yolculuğuna giden Refi' Cevad Ulunay'dı, Milliyet'in fıkra yazarı!

Bana, Bâki'yi öz Türkçeye çevirmişti de satır satır, Fransa'da çıkan antolojiler için, ona göndermemiştim antolojimi... Birinci hüsrânım bu... İkincisi de var ve öyle kemiriyor ki içimi!...

Kendime de, bütün basın mensuplarına da küsum, yüreğimin derininden. Vefa, yanıma yaklaşmamış Akbabam, bundan sonra da yaklaşmaz!...

Yaşlı yazar, bir yazısında, ünlü ve popüler bir çiftin, ballandıra ballandıra Avrupa'da doksanbin banknot harcamasına şahşmasını

ULUNAY

mâsum bir yazıda belirtmişti de, tekme gibi bir cevap almıştı ünlü ve popüler çiftten. Aşağı yukarı şu cinstendi tekme: «Moruk, biz genciz, sen bizi anlayamazsın...»

Ulunay sağına soluna bakmıyordu bir savunucu arayarak, hepimiz cüce egoizmalara batık, onu Dral dedenin düdüğüne yalnız bırakmıştık. O da, yazık, titrek elleriyle özel kılıcını kuşanmıştı ve darbelerin en zarifini sallamıştı... O «en zarifinden» anlayan da olmamıştı!...

Hatırlıyor musun Akbabam?...

Ay, susuşunuz ne çirkindi! Ay, bunca kayıtsızlık ne korkunçtu! Ay, bu tutum nice ümitsizliğe düşürücüydü! Sokakta gözümüzün önünde yaşlı bir adam, iri kıyım bir serseri tarafından kıyasıya dövülse, demek böyle seyirci kalacaktık?...

Günlerce, haftalarca basını karıştırdın, iki satır belki çıkar diye.

Ulunay'a destek olacak, çıkmadı.

«— E, talkın veren sen» diyecekisin Akbabam, «ne yaptın?..»

«— Ben öbürlerinden iyiyim demedim ki...»

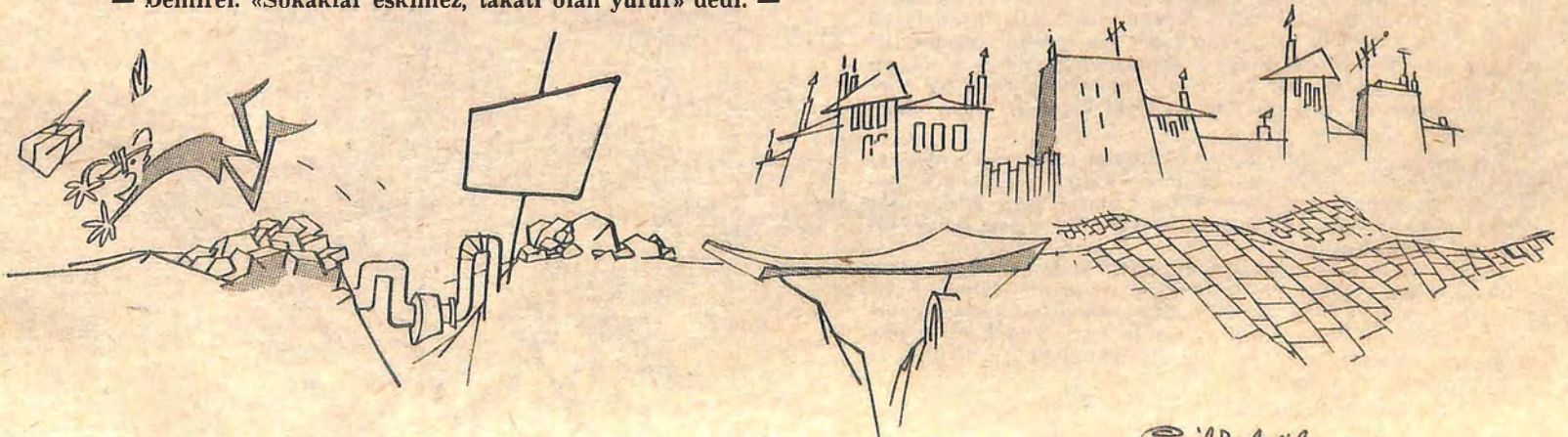
Yalnız, benim günlük sütunum yok, gülümser yazılar yazıyorum senin gaganca ve bugün ancak, artık hayatta değil diye Ulunay, bu arkadan selâmlama hakkımı görüyorum kendimde...

İkinci hüsrânım da bu!...

Son yolculuğa Ulunay'ı götüren araba, trafik tıkanıklığına göre kıvrılıyordu, içindeki yeşil çuhayla örtülü olanı sarsmadan... Arkasında Milliyet ekibi son görevini yapıyordu. Bir minnet duygusu kabarıyordu içimden, hiç olmazsa o kadarlık onore etmek için ellisekiz sene kalem oynatanın iki yanına o motosikletleri takana karşı (kim ki, ömrümde, kim ne yapar, kim hangi emri verebilir belliyemedim...)

Üstat bizi sakın affetme e mi?

Nimet ARZIK

Yazısız

on bir ayın sultanı Ramazan

- Niçin dördün , orucun bozulmasın diyemi?..
- Hayır ! Kaynanam bozulmasın diye...

KUTLU KÖŞE

Şükran borcunuz var

Edirne'den (D. D.) rumuzıyla mektup yollayan biri şöyle diyor: «Ben üç yıldan beri bir kıza seviyorum. Adı: Emire Meriç. Kendisiyle daha ilk tanıştığımız gün bana: «Bütün duygularına, bütün düşüncelerine, hattâ bütün hayatına ortak olacağım.» demişti. Başka her hangi birisiyle dünya evine girmeye zorlanırsa ya kaçacağını, ya da kendi kendini intihar (!) edeceğini sözlerine eklemişti. Meriç'le hemencecik evlenememiştik ama tam üç sene bir arada yaşadık. Varımı, yoğumu onun yoluna harcadım. Hattâ daha da ileriye gittim; beni genç görsün de başkasına gönlü kaymasın diye gülsuyu ile beslediğim sakalımı kestirdim. Saçlarımı boyattım. Urubalarımı değiştirdim. Güzel güzel geçinip gidiyorduk.

Üç, dört aydır onun durum vaziyetinde canımı sıkkan değişiklikler belirdi. Yaptığım her teklifi sudan bahanelerle geri çeviriyor. Bana değer vermiyor, buna karşılık kendisi her gün başka başka kılıklara bürünüyor, saçlarını bir siyaha, bir sarıya, bir kıza boyatıyor. Eve geç vakitler dönüyor. Kulağıma çarpan dedikodular da cabası. Kalbim burkuluyor. Gözlerim kararıyor.

Bu vaziyette yapılacak iki iş var: Ya onu evden kovmak, ya da hapisaneyi göze alıp kendisini temizlemek... Sizce hangisi daha uygun?»

Adınızı (D. D.) diye özetlediğinize göre, anlaşılıyor ki siz sahibi bir dedesiniz. Bu zamanda varını, yoğunu —ama kelimenin her anlamıyla— tüketen bir ihtiyaçla bir genç kızın üç yıl beraber yaşaması bir sabır rekoru. Sizden ayrılma, gençlerle ilgilenme, süslenme, gezme istekleri tabiat kanunlarına aykırı birer davranış değil. Dr. Voronof ölmemiş olsaydı bir tavsiye mektubu ile sizi ona yollardık. Mamafih şimdi de Yugoslavya'da bu tür işlerle uğraşan bir bayan var: Dr. Aslan. Bu hanım, yakın bir süre önce İstanbul'a da gelmişti. Onunla ilişki kurmayı neden ihmal ettiniz?

Tam üç sene size tatlı hayaller aşılayan torununuz yaşındaki bir kıza şimdi —bu kışta, kıyamette— dışarıya atmanız insafsızlık olur. Onu temizleme düşüncenize gelince, buna diyeceğimiz yok. Kendisini sık sık hamama yollarsınız. Bu suretle siz de hapisaneyeye değil, Cennete girersiniz.

Bayan Emire Meriç, «Bütün duygularına, bütün düşüncelerine, hattâ bütün hayatına ortak olacağım.» demekle üstün bir zekâya sahip olduğunu ispatlamıştır. Eğer o bu sözleri söylememiş olsaydı şimdi siz sakalı göbeğine kadar inen, saçları atılmamış bir pamuk yumuşağına benzeyen bir (Dede) sıfatından sıyrılıp da bir (Aşık) rolüne çıkamazdınız.

«Az, çok hayâlden gelir insana tesliyet»
«Pür içbirardır yüzü gülmez hakikatin»

S. K.

45. YILDÖNÜMÜ MÜNASEBETİYLE...

Memleketimize gelen yabancı dergi ve gazeteler elinize geçtikçe, kullanılan kâğıt hamurunun parlaklığını ve baskının temizliğini fark ediyorsunuz tabii...

Onların yanında, bizim gazete ve dergilerdeki yazılarla resimler, buğulu camdan seyredilen yazı ve resimler gibi.

İnanın, Cumhuriyet Bayramımız dolayısıyla gazetelerimizde çıkan resimleri gördükten sonra, bir de yanında «Resmigeçit töreni parlak oldu» ibaresine rastlayınca «Törenlerimizin parlaklığını yansıtabilecek gazete kâğıdına 45 yıldır hâlâ sahip olamadık mı?» diye başımı bir sağa bir sola sallamaktan alamadım kendimi...

HALKA SAYGILARINDAN SİGARAYI SÖNDÜRÜRLER

İngiliz gazetelerinden birinde okudum... Kendi bölgesinin milletvekiline bir mektup yazan bir İngiliz seçmen, kışın soğukta a-

yaklarından biri donan güvercini- nin ameliyat edilerek iyileştirilmesi için tavassutta bulunmasını istemiş.

Batı'da, istek sınırlarını gittikçe genişleten yurttaş, devlet-baba, mutlu kılınması gereken şımarık bir çocuk nazarıyla bakar... Bu, yüzyıllardır yoğrulmuş bir görüşün sonucudur.

Her neyse, milletvekili ilgilenmiş ve güvercin, köpek, kedi, balık, papağan, maymun v.b. gibi ev hayvanlarının ihmale uğraması için özel cankurtaran arabalarının bile bulunduğu İngiltere'de, sözü geçen güvercine bir plâstik ameliyatla bacak taktırılmış.

Milletvekili ile seçmen arasında bir mektup deyip geçmeyin, bakın, tek başına, bir memleke-

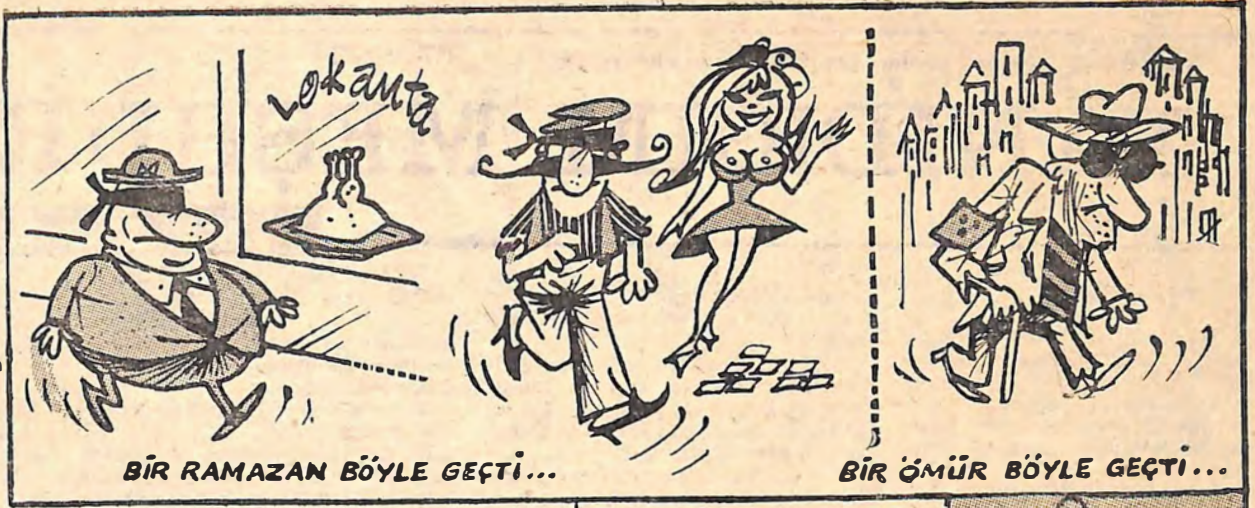
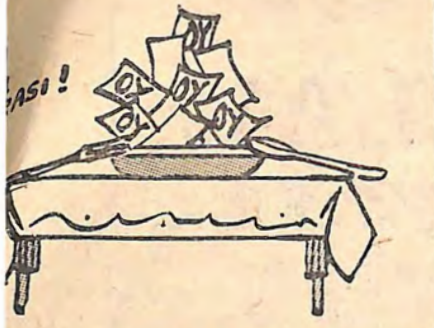
tin tarihine... te bilgi taşıyor... tikacının seçti... tumunu, ikinci... na karşı tutur... memleketin ta... leyişini göster...

Bizde, halk, gara bulamaz... memiş derece... gara satışı y... berleri okuyu... rada öyle bir... killeri «Seçme... nasıl olurmuş... ru sigara püf... sun, alimallah... hal ağızlarınd... rüp atarlar.

YAŞ HADD... Amerikan v... nın uzayda k...

DÖVİZLER...

BİR RAMAZAN BÖYLE GEÇTİ...

BİR ÖMÜR BÖYLE GEÇTİ...

Ramazan davulu!

Kulağım normal işitir...
Ramazan topunu
daha iyi
duyabilmek için
aldım bunu Paşam!

NOTLARI

çak nitelik-
kere, poli-
şısı olan tu-
nun hayva-
çüncüsü de,
andaki iler-

güne, günlerden haftaya çıktık-
tan sonra, şimdi de haftadan ay-
lara çıkmak üzere.

«Uzayda kim daha fazla kalabi-
liyor, siz mi biz mi?» diye iki ta-
raf uzmanları tartıştıkları bir sı-
rada, uzaya, 50 yaşına merdiven
dayamış astronotlar göndermeğe
başlayan Ruslar:

— Siz ne söylüyorsunuz yahu,
bizim Albay İvanof'u uzayda da-
ha çok dolaştırabilirdik, ne
var ki personel kanunundaki aza-
mi yaş haddini doldurması üze-
rine aşağı indirdik, dememişler
mi?...
YA O, YA BEN!

Başkan De Gaulle'ün memleke-
timize gelişi muhakkak ki çok
büyük bir sevinçle karşılandı.

Hele basınımız, De Gaulle'den
sitayişle bahsetti.

Fakat bir süre sonra basınımız-
la De Gaulle arasında bir çatış-
ma çıkmasından korkuyorum.

Öyle ya, kendine verilen yerin
ve sütunların ayısının gazetele-
rimizin birinci sayfasında Brigit-
te Bardot'ya —dünyanın diğer ül-
kelerinde rastlanmayan bir şekil-
de— verildiğini görürse «Ya o, ya
ben» diye bir serzenişle basını-
mızın samimi hislerini öğrenmek
isteyeceği muhakkaktır!

YEMEK TEHİRİ!..

Bir ilân gördüm geçenlerde ga-
zetelerimizden birinde... «Cemi-
yetimizin falanca tarihteki yeme-
ği tehir edildi» deniyordu.

Aklıma geldi; bizim cemiyeti-
mizin —yani toplumumuzun— yeme-
ği —ama, şöyle vatandaşın
karnını doyuracak gibi doğru dü-
rüst yemek— yıllar yıldır poli-
tikacılarımız tarafından neden
boyuna tehir ediliyor?

Reşit AÇŞIOĞLU

KUTLU KÖŞE

«Bir ihtimal daha var...»

Rivayete nazaran bu yıl bol ürünümüz.
Öyleyse peki neden bomboş kaldı kilerler?
Muhtekirler diyorlar: «Doğdu yine günümüz.»
Onlar ebed'e kadar sürsün darlık dilerler.

Hani dış ülkelere yapacaktık ihracat?
Aksi yola gitmeye, bu külfete ne hacet?
Bazı konuşmacılar arzederler şecaat,
Yerli mahsul kullansak bize dış mi bilerler?

Pahalılık od'unda karlar gibi eridik,
Yine de belki bir gün mutlu oluruz dedik.
Her yıl daha büyüdü bütçemizdeki gedik,
Bazı safdiller hâlâ «Nurlu ufku» beklerler.

Az kimseye nasiptir tok yaşamak pâyesi,
Personel Kapunu da bir yılın hikâyesi.
Yukarıdakilerin yok keyfinin kâhyası:
Bu konuyu sık dokur, fazla ince elerler.

Emeklilerle dullar daha şimdiden yaşlı,
Pek firaklı olacak onlar için kış faslı.
Kömür fiyatlarında indirimin yok ash;
Oduncular adamın anasını bellerler.

Memur zam'ı duyunca bir anda bir hoş olur,
Borca şarap içenler iki kez sarhoş olur.
Denedik, biliyoruz çoğu zaman boş olur
Emek verip meydana getirilen hayaller.

Ben neler söylüyorum, neler çalışıyor tambur?
Zihin fesadı yapar dînlersen abur, cubur.
Bir kenara çekil de boyuna çek «Yâ Sabur!»
Direnirsen adını haritadan silerler.

Kulak asmayanlar var İsrail'in Sur'una,
Bu sağırılık gidiyor vatandaşın zoruna.
Bırakmak gerekirmiş işleri olurluna;
Hak'tan söz edenleri hemencecik mimlerler.

Salâhattin KUTLU

VE GÖZLER!

«Bir ihtimal daha var...»

Rivayete nazaran bu yıl bol ürünümüz.
Öyleyse peki neden bomboş kaldı kilerler?
Muhtekirler diyorlar: «Doğdu yine günümüz.»
Onlar ebed'e kadar sürsün darlık dilerler.

Hani dış ülkelere yapacaktık ihracat?
Aksi yola gitmeye, bu külfete ne hacet?
Bazı konuşmacılar arzederler şecaat,
Yerli mahsul kullansak bize dış mı bilerler?

Pahalılık od'unda karlar gibi eridik,
Yine de belki bir gün mutlu oluruz dedik.
Her yıl daha büyüdü bütçemizdeki gedik,
Bazı safdiller hâlâ «Nurlu ufkı» beklerler.

Az kimseye nasiptir tok yaşamak pâyesi,
Personel Kanunu da bir yılan hikâyesi.
Yukarıdakilerin yok keyfinin kâhyası:
Bu konuyu sık dokur, fazla ince elerler.

Emeklilerle dullar daha şimdiden yaşlı,
Pek firaklı olacak onlar için kış faslı.
Kömür fiyatlarında indirimin yok aslı;
Oduncular adamın anasını bellerler.

Memur zam'ı duyunca bir anda bir hoş olur,
Borca şarap içenler iki kez sarhoş olur.
Denedik, biliyoruz çoğu zaman boş olur
Emek verip meydana getirilen hayâller.

Ben neler söylüyorum, neler çağıyor tambur?
Zihin fesadı yapar dinlersen abur, cubur.
Bir kenara çekil de boyuna çek «Yâ Sabur!»
Direnirsen adını haritadan silerler.

Kulak asmayanlar var İsrail'in Sur'una,
Bu sağırılık gidiyor vatandaşın zoruna.
Bırakınak gerekirmiş işleri oluruna;
Hak'tan söz edenleri hemencecik mimlerler.

TANIDIĞIM MEŞHURLAR

Naci Sadullah

Necdet Cici

Bu, iki dalda, bütün millete adını duyurup, ezberletip sevdirmiş olan vatandaşımız, benim «Galatasaray» Lisesinden sınıf arkadaşım.

Sporseverler onu, defalarca «milli» olmuş bir futbolcumuz olarak tanır ve takdir ederler.

Musikimizden zevk duyanlar ise, onun tatlı, dokunaklı, erkek, olgun ve gerçekten güzel sesiyle, radyolarımızda zaman zaman okumakta bulunduğu şarkıları bugün hâlâ zevkle dinlemekte, beklemekte ve özlemektedir.

Vaktiyle bir dergide kendisinin de açıkladığı gibi, ona «Cici» lakabını, mektepte ben takmıştım.

Lakabın aslı «Cici Burun» du. Zira Necdet'in o zamanlar, başkalarına benzemeyen, pek acayip bir burnu vardı: Büyük değil, küçük değil, fakat şimdi ancak «simetrik» diyebileceğim, çizgileri âdeta «matematik» bir burun!

Sonradan, bir estetik ameliyat mı geçirdi, yoksa aleyhindeki fena kokuları aldı da kendiliğinden mi düzeldi bilemem, fakat kendisi ile, General De Gaulle'nün Galatasaray Lisesini ziyareti sırasındaki son karşılaşmamızda gördüm ki, o burun, bizim bildiğimiz normal burnlara benzemişti!

Ben, mektepteki halindeyken, o âdeta dört köşe burnu makaslamış ve Necdet'e:

«— Yahu senin ne cici burnun var böyle!...» demiştim.

İşte o günden sonra, Necdet'in adı arkadaşlar arasında: «Cici Burun» olarak kaldı. Sonradan da Necdet, «Burun» u atıp «Cici» yi soyadı olarak aldı. Her halde o kelimeyi, düzelen burnundan «cici»

bulmuş olduğu için!

«Cici Necdet», ana hatlarıyla işte bu!

Benim o sıralarda mektepte, astığım astık, kestiğim kestik: Bütün spor dallarının kaptanıyım. Denizde bir sandalım bile olmadığım halde, kaptan oğlu kaptanıyım!

O zamanlar profesyonellik olmadığı için, Galatasaray mektep takımı neyse, Galatasaray kulüp takımı da o!

Takımın kulüp yönüyle; okulda da «mubassır» vasfıyla görevli bulunan milli futbolcumuz rahmetli «Muslih hoca» meşgul olmaktadır...

Biz, okul takımına, kulüp takımına «Necdet Cici» yi almışız. Delikanlı, ayak oyunlarında keşfettiğimiz gerçek istidadına dayanarak, oradan da milli takıma kadar yükselmiş!

Gelgelelim, bu arada, futbol ayak-kabuları, futbol formaları, futbol maçları arasında ders takımları topyekûn unutulmuş! Şayet bugünün yarım milyon lirayı aşan profesyonel transferler devri olsa, okulu yarıda bırakmak şüphesiz Necdet'e vız gelecekti!...

Fakat devir amatörlük devri. A-yak hünerinin insana kazandırabilirdiği, kuru şöretten başka hiçbir şey yok. Giyecek çorabın, giyecek pabucun ve hattâ gidilecek maçın yol parasını bile kendin vereceksin!

İçimizden fakir olanların futbol a-yakkabılarını, varlıklı arkadaşlardan para toplayıp biz almaktayız...

Bu şartlar içinde, kendilerini futbol'a kaptırıp da derslerde topu atımları hayatta sadece sefalet beklemekte...

Necdet Cici de iki dersten ikmale kalıp bu tehlikeyle burun buruna gelmişti! Rahmetli Muslih hoca'yla ben, bu duruma üzülmekle beraber,

vicdan azabı da çekmekteyiz. Zira Necdet Cici'nin kendisini, derslerini unutacak kadar futbola kaptırması-na biraz da bizim ısrarlı teşviklerimiz sebep olmuş!

«Cici» nin ikmale kaldığı derslerden birinin hocası Bekir bey...

İlk Galatasaray takımının oyuncu-larından olan rahmetli Bekir hoca, rahmetli Muslih hoca'nın şefaatini kolay kabul etti.

Fakat Necdet'in öteki ikmali coğrafya dersinden... Onun hocası da Macit bey adında bir zat ki, futbol pabuçlarını ellerine verseniz, sahiplerinin başlarında paralayacak kadar topçuluk düşmanı!...

Bizim tek ümidimiz, bu Macit hoca-nın, eski talebesi Muslih hoca'yla, o zamanki öğrencisi bana olan teveccühü.

Birlikte gittik, durumu münasip şekilde anlattık. Fakat Macit hoca, bizi dinleyip dinleyip de kaşlarını çatarak:

«— Kafasını toplara vuracağına, derslere verseydi! Çalışsın baldırı çıplak!...» demez mi?

Muslih hoca:

«— Aman hocam, dedi, imtihana çok az zaman var. Bu kadar az vakit içinde o ne kadar çalışsa işin altından kalkamaz. Şayet siz, imtihan-da soracağınız soruyu açıklamak lütfunda bulunursanız, biz çocuğu ona çalıştırırız!...»

Macit bey, Muslih hoca'yı da, beni de kırmak istemediği için yumuşadı ve:

«— Pekâlâ, dedi, «Hollanda» ya çalışsın. Onu soracağım!...»

Biz müjdeyi Necdet'e ulaştırdık. O da oturup var kuvvetiyle verdi kendisini «Hollanda» ya... Öyle ki, bugün belki hâlâ, Hollanda'lıların çoğu, kendi memleketlerini «Necdet

Cici» kadar bilmezler...

Hollanda neresidir, kimin fesidir? Mesaha-i sathiyesi ne kadardır? Nüfusunun tutarı nedir? Ne yetiştirir? Ne alır? Ne satar?... Necdet hepsini su gibi ezberlemiş! Hattâ anlatırken, sanki kitap hâlâ önündeymiş gibi, parmağı ile sona eren sayfayı da çeviriyor!

Nihayet gün geldi. Necdet de imtihana girdi. Rahmetli Muslih hoca'yla ben, sanki imtihanı kendimiz verecekmiz gibi heyecan içinde kapıda, işin sonucunu bekliyoruz!

Fakat ne dersiniz? Necdet'in imtihan odasına girmesi ile, bembeyaz kesilmiş bir suratla çıkması bir olmasın mı?

«— Ne oldu, ne var?...» dedik.

O, dişlerini öfkeli öfkeli gıcırdattıktan sonra:

«— Kalles adam, dedi, bana Hollanda'yı sormadı ki!»

«— Ya ne sordu?»

«— Payiba'yı anlat dedi!»

O böyle deyince, ben gayri ihtiyari kakkahayı atmışım. Zira hep bildiğiniz gibi, Hollanda, bütün dünyanın, toprakları deniz seviyesinden altta bulunan yegâne memleketidir. Ve bu yüzden coğrafyada ona verilen bir diğer isim de Fransızca «Peyiba», yani Türkçesi: «Alçak Memleket» tir!

Fakat ne kadar gariptir ki bunu rahmetli Muslih hoca da bilmiyor, ya da unutmuş olacaktı ki, bana bakarak kaşlarını çatı ve:

«— Sen, dedi, kallesliklere ne zamandan beri güler oldun? Adam bize, Necdet'e Hollanda'yı soracağına söz vermiş değil miydi?... Alacağı olsun kallesin!...»

Ben ona hiçbir cevap vermeden, imtihan odasına girdim, Macit hoca'ya yaklaşıp kulaklığına:

«— Efendim, dedim, Necdet, sorduğunuz «Peyiba» bahsini gayet iyi biliyor. Fakat zaten rahatsızdı, imtihanın da heyecanı ile pek fena daralmış. Kendisini tuvalete zor atabildi! Sizden istirhamımız, birazdan onu tekrar çağırıp aynı suali sormanızdır!...»

Macit hoca, —ki şu dünyada tanıdığım sayılı «efendi», ama gerçekten olgun ve efendi— değerli insanlardan biriydi:

«— Peki, dedi, cevap verecek hale girince gelsin!...»

Çıktım. Durumu evvelâ, kaşları hâlâ kallesliğe uğramış olduğuna inanmanın çatıklığı içinde duran rahmetli Muslih hoca'ya, sonra da Necdet Cici'ye anlattım.

Biraz sonra Necdet, imtihan odasına tekrar girdi ve bir adının da «Peyiba» olduğunu artık öğrenmiş bulunduğu Hollanda'yı bilbil gibi anlatarak, güleç bir çehreyle bu sefer oradan memnunen ve muzaffer-ten çıktı!

Necdet'çik, gerçekten «cici» çocuk-tur. Bugün ellisini galiba aşmış bulunmasına rağmen sâfiyet ve masu-miyetiyle hâlâ çocuk!

Bu olay, bizim sınıf mensupları arasında meşhur olduğu için, «Galatasaray» Lisesinin gelenekleşmiş pîlâv günlerinde karşılaşmamız kısmet oldukça, günümüzün ünlü okuyucusuna hep takılırız:

«— Necdet, hele şu «Peyiba» yı bir anlat bakalım?...»

O da, sevimli gülüşüyle cevap verir:

«— Bırakın Allah'a şükran!.. Bırakın, başımı nerdeyse derde sokacaktı. Ne olacak, işte adı üstünde «Alçak Memleket!...»

C.H.P. yöneticilerine göre, ortanın solu her yerde büyük ilgi görüyor. — Gazeteler —

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

RAMAZANINIZ MÜBAREK OLSUN!

HAIN KÂHYA

Bir sayfalık ibretli komedi

OYNAYANLAR :
BEYEFENDİ.
UŞAK : İBİŞ.
EV KIZI : RUHSAR.
DAMAT : FERHAT BEY.
KÂHYA : ÇAKAL MAHMUT.

(Perde açıldığında Beyefendi ile kâhya Mahmut konuşmaktadır.)

BEY — Kız evlâdın var mı derdin var Mahmut... Bizim kerimeyi kime vermek istedimse almadı...

KÂHYA — Sizde kabahat beyefendi... Vurun kafasına yumruğu... Seni kâhya'ya vereceğim deyin olsun bitsin...

BEY — Ulan sen ne cesaretle benim karşımda böyle konuşuyorsun?... Kızım sana mı kaldı dangalak?...

KÂHYA — (Kendi kendine) Ben Ruhsar hanımı alayım da gör... Ya onu alırım ya bu köşkü yakarım...

BEY — Damadım olacak Ferhat bey Alaman'ya'ya çalışmaya gitti... Ruhsar'ı ona vermeye karar verdim... Ferhat da nerdeyse gelir...

(Kapi vurulur.)

BEY — Hah, işte geldi...

FERHAT — (Girer) Elinizi öpeyim muhterem kayınpederim... Gümrükte her yerimi aradılar da ondan geç kaldım...

BEY — Bana hap getirdin mi?...

FERHAT — Tabii efendim... Pek güzel getirdim... Buyrun... Yemeklerden son hapi yutarsınız...

BEY — Âlâ, âlâ... Ferhat...

FERHAT — Buyrun bey babacığım...

BEY — Demin kâhyayla konuşuyorduk, Ruhsar'ı sana vereceğim... Eh, artık ben de yaşlandım...

FERHAT — Beni memnun ve mesrur eylediniz efendi babacığım... Ben de Ruhsar'a karşı içimde bir şeyler duyuyordum...

BEY — Âlâ... Âlâ... Kâhya, şu İbiş'i çağır bakalım. Onun da fikrini alalım...

KÂHYA — Beyefendi, İbiş fikri alınacak adam mı?... Alt tarafı uşak...

BEY — Öyle deme... İbiş de yirmi senedir yanımda... Sen emrimi ifa ettle...

KÂHYA — (Bağırır) İbişiii...

İBİŞ — (Dışardan) Öyle Haliç vapuru gibi ne bağırıyorsunuz?... Geliyoruz...

BEY — İbiş gel... Hepimiz intizar ediyoruz...

İBİŞ — (Girer) Aman efendim yazık...

BEY — Neden?

İBİŞ — İntizar mı ediyorsunuz?... Size yazık ama kâhya'ya girdi kazık...

BEY — Lafını tartsana...

İBİŞ — Tartamam, kantarın topu bozuk.

BEY — Lâkırdıyı söylemeden iyi hecele...

İBİŞ — Geceleyemem, otel param yok...

BEY — Canım, dilini ağzında iyi dolaştır...

İBİŞ — Dolaştıramam kördüğüm olur...

BEY — Neden hep lâfı ters anlıyorsun?

İBİŞ — Elbiseyi ters yüz ettirdim de ondan...

BEY — Biz üçümüz oturduk...

İBİŞ — Bir kuzuyu yediniz... Allah iştah versin...

BEY — Ne kuzusu canım... Sana başvurmaya karar verdik...

İBİŞ — Çayıra, çayıra... Koç musunuz yahu?...

BEY — Yâni içimizi sana dökacağız...

İBİŞ — Haliç'e dökün...

BEY — Efendim, kısacası, evde birbirlerini baş göz edeceğiz...

İBİŞ — Kime kaç göz edeceksiniz?...

BEY — Canım kızla Ferhat beyin başını bağlayacağız...

İBİŞ — Aman iyi bağlayın, ikisi de kuduz, ısırlılar...

BEY — Allah Allah... İkisini birbirine verirse ne olur?...

İBİŞ — İyi iç pilâv olur...

BEY — Yok canım, kızımın Ferhat gerdeğe girecekler...

İBİŞ — Yolları açık olsun...

BEY — Ne yolları?...

İBİŞ — Deniz yolları... Erdeğe gidecekler dediniz ya...

BEY — Yâni evlenecekler...

İBİŞ — Allah mesut etsin...

HEPSİ — Âmin...

İBİŞ — Allah bir yastıkta kocatsın...

HEPSİ — Âmin...

İBİŞ — Allah hepinizin belâsını versin...

BEY — O nasıl lâf?... Söylediğin lâkırdı nereye gitti?...

İBİŞ — İşi vardı, Üsküdar'a gitti...

BEY — Neyse, hemen düğün hazırlığına başlayın... Kırk koyun kesin...

İBİŞ — Mezbahaya mı burası?...

BEY — Yüz kazan helva yapın...

İBİŞ — De Goulle mü geliyor gene?...

BEY — Fasil da olsun...

İBİŞ — Kasıma daha kaç ay var?...

BEY — Bütün fakir fukaranın üstüne başına yapın...

İBİŞ — Bir şişe müsile bakar...

BEY — İşte böyleee... Ben istirahat çekiliyorum... Akşama kadar işler bitsin...

İBİŞ — Para?...

BEY — Ne parası?...

İBİŞ — Hamam parası... Ne parası olacak masraf göreceğiz...

BEY — Nakit yok...

İBİŞ — Vakit yoksa ne zaman yapacağız?...

BEY — Al sana bir çek...

İBİŞ — Neyi çekeyim?... Dolabı mı?...

BEY — Bu kâğıtla bankaya gidip yüzbin lira al...

KÂHYA — Bana ver, o düşürür...

BEY — Al peki... Hâmiline yazdım...

İBİŞ — Hâmileye mi yazdınız?...

BEY — Haydi çıkın... Çok iş var...

(İbiş ve Kâhya çıkarlar)

BEY — (Ferhat beye) Sen de Ruhsar'ı çağır, Burada güzel güzel anlaşılm...

FERAT — Peki bey babacığım...

FERHAT — (Kendi kendine) On senedir Ruhsar'ı görmedim, kimbilir ne kadar güzelleşmiştir... Hah, işte geliyor...

RUHSAR — (Girer) Ah Ferhat'çığım şükür size kavuşturana...

FERHAT — Alamanya'da hep hayâlimdeydiniz... Babanız sizi bana veriyor...

RUHSAR — Ne iyi... Vallahi çok mesudum...

FERHAT — Ben pijamalarımı giyip geleyim. Gelince başbaşa sevişiriz...

RUHSAR — Fevkalâde olur...

(Ferhat çıkar. — Kâhya girer... Ruhsar'ın arkasından ona bakar.)

KÂHYA — İbiş'i atlatıp yüzbin lirayı bankadan aldım... Ruhsar'ı da kaçırdım mı fevkalâde olur... Ruhsar hanım!...

RUHSAR — Ah... Korktum... İzinsiz buraya ne giriyorsunuz terbiyesiz?...

KÂHYA — Küçük hanım ben de sizi seviyorum... Ferhat beye sizi bırakmam... Bakın işte param da var!...

RUHSAR — Ahlâksız, çekil yoksa babamı çağırırım...

KÂHYA — (Birden atılır) Sen benim olacaksın... Beni de kimse tutamaz... Gel, benim olacaksın... Ham hum şaralop...

RUHSAR — Eşşoğlu eşek... Terbiyesiz... Namus düşmanı... İmdaaaat!...

İBİŞ — (Girer) Hööööst, ahıra...

KÂHYA — Sen karışma, kan çıkar...

İBİŞ — Piyango çıkacak değil ya... Küçük hanımı bırak yoksa...

KÂHYA — Ne yaparsın?...

İBİŞ — Bol domatesli Adana kebabı yaparım...

RUHSAR — İbiş, beni kirletecek...

İBİŞ — İki sabun sürer ykarız...

KÂHYA — Gözümü kan büttü...

İBİŞ — Limon sık, iyi gelir...

RUHSAR — Sen ne biçim erkeksin İbiş?...

İBİŞ — Görünüşüme bakma, başka biçim erkeğim...

KÂHYA — Yolumuzdan çekil...

İBİŞ — Trafik tıkanı, olmaz...

KÂHYA — Ciğerini alırım...

İBİŞ — İki takım da işkembe var, onu da al...

BEY — (Girer) Burada ne oluyor?... Nedir bu şamata?...

İBİŞ — Getir hepimize iki limonata...

BEY — Ayıp diye bir şey vardır...

İBİŞ — Bu herif kızınıza tecavüz etti.

KÂHYA — Yalan!...

İBİŞ — Sen yalan... Köpek herif...

RUHSAR — Babacığım Kâhya namusuma el uzattı...

BEY — Sonra?...

İBİŞ — Yakalayamadı...

BEY — Kepaze herif... Demek koynumda yılan beslemişim...

İBİŞ — Bu yılan değil örümcek... Paraları ver...

KÂHYA — Üstümde değil...

İBİŞ — Altında mı?... Çıkar pantolonunu...

KÂHYA — Alın... Fakat ben de gidiyorum... Fakat ben de yapacağımı bilirim...

İBİŞ — Türkçe konuşmasını öğren, ayı...

BEY — Üzülme yavrum, geçti...

İBİŞ — Sekiz yirmi otobüsünü bekle...

BEY — Aferin İbiş, seni taltif edeceğim...

İBİŞ — Etme beyefendi...

BEY — Sana zam yaptım...

İBİŞ — Allah ömürler versin...

BEY — Bundan sonra bu ev senden sorulacak...

İBİŞ — Kim kapıyı çalarsa, evde yoklar derim...

FERHAT — (Girer) Ben hazırım...

İBİŞ — Ulan ayıp be, bizim yanımızda mı?...

FERHAT — Babacığım biz birbirimizin olma-ya karar verdik...

İBİŞ — Yürü beyefendi, biz dışarı çıkalım...

BEY — Mesut olun yavrularım...

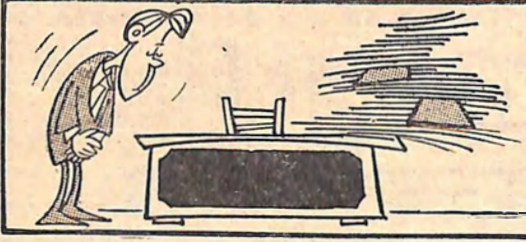
İBİŞ — Darısı benim başıma...

BEY — Yakında senin de yuvanı yaparım...

İBİŞ — Asıl ben senin yuvanı yapacağım ama, ne yaparsın ki beyefendimsin...

SON

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— 4 —

İlyas'ın kasiği fena halde suluşturmağa başlamıştı yine. Hele yarım kadeh rakıyı mideye yolladıktan sonra...

— Kerim efendi amca!...
— Söyle delikanlı?...
— Ben tekrar küçük su dökmeğe gideceğim.

— Maşallah maşallah. Vallahi pek sevindim senin böbreklerinin böyle çalışmasına... İnandır mısın, benim böbreklerimi bile kısıkanlılar bu evde. Sanki karımın ben geceleri tuvalete sık sık çıktığım zaman niye kızdığını, neyi kışkırdığını bilmiyorum mu? Benim böbreklerimi kısıkanlıyor... Ama ne yapmalı değil mi delikanlı, bunun çaresi yok ki, Allah tutmuş bana öyle bir böbreği lâynık görmüş.

— Müsaadenizle efendim.
— Ayaklarının ucuna basa basa git! Sonra gene buraya gel! Gel de biraz dertleşip konuşalım. İnsan derdini herkese açamıyor...

İlyas:
— Olur efendim, gelirim, dedi ve tuvaletin yolunu tuttu.

Geri geldiğinde, Kerim efendi soru:

— Tıkırtı falan etmedin ya?...
— Etmedim efendim.

— Baskın yaparlar ha!... Anaları da, kızları da baskın yapmasını çok severler. Hele bir görseler şimdi kızlarını beni böyle, dosdoğru gider analarını uyandırırılar, üçü üç elden baskını yaparlar...

— Pekiyi, sizin içkiyi eve getirdiğinizi gördüler ya...

— Evet, gördüler. Ama sadece bir kadehe izin var. O da bu bülbul yuvası gibi kadehle içmeme...

— Oyleyse sizi çok seviyorlar. Siz bu yaştan sonra içkinin dokunacağını bildikleri için içmenize razı olmuyorlar...

— Vallahi delikanlı, kimin kimden önce öleceğini hiç kimse bilemez. İşte benim kızdığım nokta burada. Daima bana yarım ölecekmiş gözüyle bakıyorlar.

— Allah gecinden versin efendim!
— Yok yok, bana yarın ölecekmiş gözüyle bakıyorlar...

Kerim efendi gözlerinden tane tane yaş dökmeğe başladı. İlyas, ne yapacağını şaşırarak, boyuna:

— Ağlama be Kerim amca, ağlama be Kerim amca! diyordu.

— Belki de benim hemen öldüğümü istiyorlar. Benim onlara ne kötülüğüm dokunuyor?

— Size öyle geliyor Kerim amca. Hiçbir insanın karısı, çocukları, babalarının öldüğünü isterler mi?

— İçelim delikanlı, içelim!

— Ben içmesem!

— Olmaz!...

Kerim efendi kadehi tekrar doldurdu, yarısına dek içtikten sonra İlyas'a uzattı. İlyas bu kez daha kolaylıkla içti yarım kadeh rakıyı.

— Kadınlara karşı sert olmak gerek delikanlı, sert... Sert olabilmem için de hakikaten sert olacaksınız. Bizim bu yaştan sonra artık her tarafımız gevşemiş. Neremizi tutsan yalama olmuş. Kadın bu, yalama olmuş erkekten hoşlanmaz. O karşısında vidaları, hele hele civataları çok sağlam erkek ister. Benim hanım çok hırçın... Hem hırçın, hem de güzel!... Güzel değil mi benim karım?

İlyas, bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Dilinin ucuyla:

— Güzel galiba efendim, diyebildi.

— Galiba değil, güzel, çok güzel!... Hele sen onu bundan yirmi sene önce görecektin. Biz evlendiğimizde o yirmisindeydi, ben de kırkında... İçelim değil mi?

— Siz bilirsiniz efendim...

Üçüncü kadehten sonra İlyas'ın da başı dönmeğe, gözünün önünde balık pulları gibi yuvarlaklar uçuşmağa başladı. Dili şişmiş gibi geliyordu kendine.

Kerim efendi, damdan düşer gibi:

— Hiç sevgilin var mı? diye sordu.

İlyas, içkinin verdiği tesirle, yüzü kızarmaksızın:

— Yok, dedi.

— Ama olmalı!

— Vakit bulamadım ki...

— Bulmalısın canım. Ben senin yaştayken... Ühüüü, kaç tanesi vardı elimin altında. Dulu mu istersin, kız mı istersin, hattâ bir de zil arap vardı. Hani ya, çeşni olsun diye.

Yoksa sevmiyor musun kadınları?

— Elbette seviyorum. Ama bir taraftan babamın ölümü, bir taraftan annemin ölümü, işsizliğim, parasızlığım...

— Ah delikanlı ah, bunların hiç biri sebep değil. Bir insan genç mi, tamam. Parası da, anası da, babası da sonra gelir. Ama önce, evet önce kadın gelir, Sana bir iş bulalım da hemen arkasından evlendirelim seni...

İlyas, acaba diye düşünmeğe başladı. Kerim efendi kızılarından bir tanesini kendisine vermeyi mi düşünüyordu. O anda iki kızın ikisini de gözlerinin önüne getirdi. Babası verecek olursa, ufağını isteyecekti. Hem de pazarlık eder gibi:

«Madem ettin bir iyilik, ufağımı ver!» diyecekti.

Şu anda Kerim efendi:

«Niye ufağımı istiyorsun?» diye sorsa, İlyas'ın vereceği cevap hazırdı:

«Çünkü ufağının beli daha ince, kalçaları daha dolgun. Sonra dudakları ufacık. İşte onun için ufağımı istiyorum...»

İçkinin tesiriyle bir an için kendisini Kerim efendinin ufak kıızıyla evlenmiş sandı. Kayınbabası onlara kocaman bir ev satın alıyordu. Tuvaleti de kocaman olan bu evde İlyas karısıyla mesut yaşıyorlardı...

Ara sıra o da karısı uyuduktan sonra, kaçamak yapıp balkonda rakı içiyordu... Fakat, niçin kaçamak balkonda rakı içsindi?... Karısının gözü önünde içirdi. Hattâ sofrayı karısına hazırlatırdı... Çünkü, gençti kendisi. Kerim efendinin söylediği gibi, daha hiçbir tarafı yalama olmamıştı... Düşündüğünü sesli söyledi:

— Daha gençim ben!

Kerim efendi:

— Anlamadım, dedi.

— Hiç, gençim daha ben. Ben evlensem sizin gibi rakıyı kaçak olarak içmem...

— Söyledik sana evlât bizim kaçak içişimizin sebebini. Onun için sana nasihatım, kendi yaşımda bir kadınla evlen. Hattâ istersen kadın senden büyük olsun...

İlyas, içinden, galiba büyük kızını vermeyi düşünüyor, dedi. Hem öyle olması gerekmez miydi, önce büyükler satılır, sonra sıra küçüklerle gelirdi. Almazdı İlyas büyüğünü. İstemiyordu onu. Bir kere ayakları çok kocamandı, sonra burnunun yanında kocaman bir sivilce vardı. Kaşları da erkek kaşları gibi kalın kalındı... Yine düşündüğünü sesli olarak söyledi:

— Almam!...

Kerim efendi, kadehi dolduruyordu:

— Alma ya, dedi. Kendinden ufak kadın alırsan işte böyle benim gibi hayatının sonbaharında rezil olursun. Hem de paranla pulunla rezil olursun. Şimdi sen zannediyor musun buradan karımın yanına gideceğim. Hayır. Bir tarafa kıvrılıp yatacağım. Yatacağım çünkü yatakta başıma gelecekleri biliyorum.

İlyas bilinçsiz olarak sordu:

— Ne gelir yatakta başınıza Kerim efendi amca?

Kerim efendi, bu soruyu cevapsız bıraktı.

— İçelim! dedi.

İlyas'ı aldı bir düşünce. Acaba yatakta Kerim efendi amcamın başına ne gelir? Biraz sonra buldu çıkardı. İlyas efendi amcamın başına yatakta gelse gelse tekne gelir. Çünkü, karısı onun içtiğini istemiyor...

Ama biraz sonra babası Hilmi efendi geldi aklına. Babası ne demişti ona, «Oğlum her şeyden önce saygı» demişti. İlyas, düpedüz saygısızlık ediyordu şu anda Kerim efendiye de, ailesine de, evine de... Bu hızla:

— Vallahi benim şu anda sizinle burada bulunmam büyük bir saygısızlık, kusura bakmazsanız ben yatacağım, dedi.

— Saygısızlık mı dedin? Yok canım, sen benim sevdiğim arkadaşım Hilmi efendinin oğlusun. Seni ben çağırırım buraya, ben oturttum rakı masasına. Hem sen benim dert ortağım oluyorsun şu anda. Sana dertlerimi söyledim. Ki böyle dertler her önüne geldiğin insana söylenmez.

İçti rahatlamıştı İlyas'ın. Bu rahatlıkla, Kerim efendiden ayrılmak için izin istedi. Kerim efendi:

— Ben de enselenmeden kalksam iyi olacak, dedi.

— Şimdi nerede yatacaksınız siz?

— Bilmem, belki de aşağı iner yatarım... Önce şu gazeteyi toplayayım!

— Allah rahatlık versin!

— Sana da...

İlyas, ayaklarının ucuna basa basa odasına geldi. Ama başı fena halde dönüyordu. Yatağa yattığında yatak da dönmeğe başlamıştı. Bir kapının açılıp kapandığını duydu, sonra tıptır tıptır yürüyen ayak sesleri... Galiba Kerim efendi de yatmağa gidiyordu...

Oysa ki, Kerim efendinin dışardaki sert halini gören, onun evde çok otoriter bir insan olduğunu inanırdı. Ve mesut olduğuna da sanırdı. Çünkü, yalnız bir tek evi yoktu Kerim efendinin. Daha üç evi, sekiz on dükkânı, bir kaç da inşaatı olduğunu söyledir annesi. Öyleyse, bu kadar zengin bir insanın mesut olmasına sebep neydi? Yoksa babasının dediği gibi, bir kez yuları vermiş miydi ele? Yular kadının eline verildi miydi, insan eşek olurdu artık. Aynı eşek gibi, çekilen yere gider, üstüne vurulan yükü gık demeden çekirdi.

— Zavallı Kerim efendi amca, dedi.

Bir türlü sızamıyordu İlyas. Ya, yarınki bulacağı işin sevinci, ya da bu akşamki Kerim efendinin durumu altüst etmişti onun beynini. Bir işini düşünüyor, bir Kerim efendiyi düşünüyor. Belki de Kerim efendi zengin olmasa eskisi gibi memurluğunda kalsaydı mutlu olacaktı...

Çünkü, Hilmi efendi hep aç kalmıştı ama, mutlu ölmüştü. Öyle, şimdi

bu akşam Kerim efendinin evinde yediği gibi o pahalı balıklardan, o tereyağlı pilâvlardan yememişti ki babası. Yemediğine göre, tadını bilmediğine göre, mutlaka mutlu ölmüştü. Hem babası ne derdi, çok para insanı evinden uzaklaştırır oğlum derdi. Belki de babası bununla hovardalığı anlatmaktaydı. Çok parası olan insan, hovarda olacaktı. Hovarda insan da evinden uzaklaşacaktı, bugün bir kadının koynunda, yarın başka bir kadının koynunda...

Acaba Kerim efendi de mi öyle yapmıştı? Öyle yapmıştı da, şimdi ihtiyarladığı zaman bunun cezasını mı çekiyordu? Olabilir, tırm insanlar cezalarını çekerlerdi...

Biraz sonra tekrar kasiği sıkışmağa, kendisine rahatsızlık vermeğe başladı. Hey Allahım, nereden aklına takmıştı Kerim efendi onun böbreklerinin çok iyi çalıştığını. Şimdiye dek böyle bir şey duymadığı için normal olarak tuvalete giderdi. Kerim efendi onun aklına böyle bir şey taktıktan sonra iki düşüncesinin üçüncüsü böbrekleri olmuştu:

— Demek bizim böbrekler çok iyi çalışıyor...

Kalktı. Terliklerini ayaklarına geçirdi. Kاپıyı yavaşça açtı... Tuvalette doğru yürümeğe başladı... Salonun köşesinde bir terlik tıptır tıptır duyunca, birden yandaki kocaman sakının arkasına saklandı. Birileri geliyordu kendisine doğru... Gelenleri tanıdı. Birisi Kerim efendi, birisi de evin iri göğüslü hizmetçisiydi...

Hizmetçi, Kerim efendinin koluna girmiş, onu götürüyordu. Kerim efendinin elleri boş durmuyor, kızın orasını burasını sıkıştırırdı, kız:

— Dur canım, dur, hele aşağı inelim de, diyordu...

Dondu kaldı oracıkta İlyas... Bak sen şu Kerim efendiye. Samanın altından su yürüten Kerim efendiye. Evde ihtiyarlanmış taklidi yaparak, karısına es geçiyor, ama hizmetçi gelince bir canavar oluyordu... O anda evin hanımına acımağa başladı İlyas. Hakikaten çok güzel kadındı Kerim efendinin karısı. Üstelik Kerim efendinin dediğinden de gençti. Aklından çok kötü şeyler geçti İlyas'ın bu sarhoş kafayla...

«Şimdi gitmeli, hizmetçinin odasını bulmalı. Kاپıyı tık tık vurmamalı, bir güzel baskın yapmalı!...»

Ama iş, işi Kerim efendi bulacaktı ona... Vay Kerim efendi vay, kurt Kerim efendi.

«Pekiyi, karısı nasıl farkına varmıyordu bu işin?»

Varmazdı. Çünkü, Kerim efendiyi o kadar iktidarsız olarak tanıyordu ki, asla ihtimal vermiyordu böyle bir şeye. Belki de şimdi onu hizmetçinin odasında yakalasa aklına hiç bir şey gelmez:

«Seni gidi sarhoş seni, bak gitmiş nerede sızmış kalınış!» derdi.

Ya hizmetçi? O niçin böyle bir şeye razı oluyordu? Belki de para alıyordu Kerim efendiden. Evet, mutlaka para alıyordu. Yoksa, böyle ihtiyar birisine, öyle diri, öyle genç bir kadının tahammül etmesine imkân yoktu...

Kurt Kerim efendi, kurt... İhtiyar kurt!...

Sabahleyin kahvaltıya oturdukları zaman Kerim efendi boyuna belini tutuyordu:

— Ah belim, ah ihtiyarlık, diyor-du...

Karısı, kızın:

(Devamı var)

ANONİM MİZAH EDEBİYATI

ERHAN TİĞLİ

ANONİM halk türkileri, mânîler, şarkılar, atasözleri, efsaneler, masallar bulunduğu gibi bir de anonim mizah edebiyatı vardır. Halk arasında söylenen İncili Çavuş, Keloğlan, Nasrettin Hoca fıkralarının çoğu anonimdir. Halk kâğıdı, defteri pek sevmediği için aklına geleni hemen o anda elinin altındaki duvarlara, sıralara, ağaçlara yazıverir. Bunlar zamana ve zemine uygun olarak şiir, vecize, espri, nükte... şeklindedir. Özellikle altında kimin yazdığını belirten bir imza filân yoktur. Pek alçak gönüllüdürler bu yazarlar. Aralarında öylelerine rastlanır ki değme edebiyatçılar döktüremez hani böylesini... İşte şimdi sizlere bu meghul yazarlardan bazı öz deyişler sunarak burada tarihî, bedîî, edebî, kutsî duygularımı dile getirmeye çalışacağım...

«Lütfen yerlere tükürmeyiniz» levhasının altında iki espri. Birincisi: «Çünkü damlaya damlaya göl olur, tükürükler çoğalır sel olur, her tarafı su basar...» «Bu su kılığında tükürüğünü ziyan etme, eğer illâ tükürmek istiyorsan tükürülecek nice yüzler var, onlara tükür.»

Tuvaletler bu bakımdan zengin (!) bir kaynaktır. Çalışkan milletimiz boş oturmayı sevmeyiz. Oralarda çeşitli ressamların eserlerinden küfürlere, şuuraltının ortaya döktüğü modern sürrealist şiirlere, her nevi derde devadan gayri yazılara rastlayabilirsiniz... Birisinde çok hoşuma giden şöyle bir espri gördüm: Sağa doğru bir ok ve altında «Sağa bak» yazıyor, sola doğru bir ok daha, onun da altında «Sola bak» yazılı. Arkada bu okların ucu birleştirilmiş, oraya da şöyle yazmışlar: «Ulan avanak, sağa sola bakınacağına işine bak...» Bir başkasında «Ey aşık, sen ki sevgilini gözünde büyütür, âdeta putlaştırırsın. Hiç onun buraya geldiğini ve böyle oturup duvara yazılar yazdığını düşündün mü?...» Bir diğeri: «Ey insanoğlu, kendini bir halt sanırsın değil mi? Bak, hayvanların gübresi bile işe yaradığı halde seninki ne halde...» Öbüründe «Meşhur bir filozof, «Bir milletin karakterini öğrenmek için helâlarına bakmak lâzımdır» demiş» yazısı. Onun altında da «Peki bu yazıyı yazmakla sen de aym seviyeye düşmüş olmadın mı?...» Onun altında gene bir «Ya sen dostum?» yazısı...

Bir nevi sohbetane, ya da tartışma evi olmuş burası anlaşılan... Ağaçlarda genel olarak sevgililerin adına ve kanayan bir kalb resmine rastlanır. Duvara ise çocuklar, kara tahta ödevi vermişlerdir, buralarda maç hastaları kendi kulüplerinin bannerlerini, rakip kulüplerin de yenilgilerini kaydederek. Öğrenciler ilk alfabe alıştırmasını duvarlara yazarlar, böylece sokak ödevlerini yerine getirmiş olurlar! Arada bir birbirlerine iltifat edici komplimanlarda bulundukları da görülmüş bu duvar gazetelerinde...

Okulların ders yapılan sınıflarının sıralarında da çok rastlanır bu tür ürünlere. Hadi. orta. lise çağında neyse. Ama ben üniversitelerde de gördüm bunları. İçlerinden ilgi çekici olanlarını not ettim. İşte fen fa-

kültesi konferans salonundan örnekler:

«Aşkımıza erişemez
Ayasofya minaresi
Mutlu olacağınız tek yer
Bakırköy tımarhanesi!...»
Yanıbaşında şöyle bir cümle:
«Bu iki küçük satır
Sana beni hatırlatır.»
Altında ise başka birinden:
«Haydi oradan katır
Sana lâzım satır
Şeytan diyor ki
Al yatır
Kes kıtır kıtır...»

Bir başkasında «Kader» adlı bir şiircik:

«Buzdan bir evimiz vardı
Tuzdan yemeğimiz...
Şekerden bir sevgilim...
Sonra ne oldu bilir misiniz?
Yağmur yağdı!...»

Aşağıdaki örnekler de edebiyat fakültesi anfilerinden:

«Yâr, yâr... Bak içimde neler var.»
Altında bir ek: «Baktım, bir adet kalble iki de ciğer var...»

Onun yanında bir kız resmi, altında «Mahvetti beni» yazılı. Ötede biri. «Aşk, cahiller için bir dram, âlimler için bir komedidir» diye not etmiş. Onun yanında da «Aşk, sevenler için ıstırap, sevilenler için gurur, sevişenler için saadettir» yazılı...

Derken akrostişli sanat gösterilerinde de rastlıyoruz. İşte ikisi:

«Soruyorsun sen kimi
En çok sevdiğimi mi?
Nasıl söylesem sana,
İlk harflere baksana...»

«Soruyorsun bana, sevdiğin kim?
Ellerini uzat bana
Nerdesin?»
Biri de öğüt vermiş arkadaşları-na:

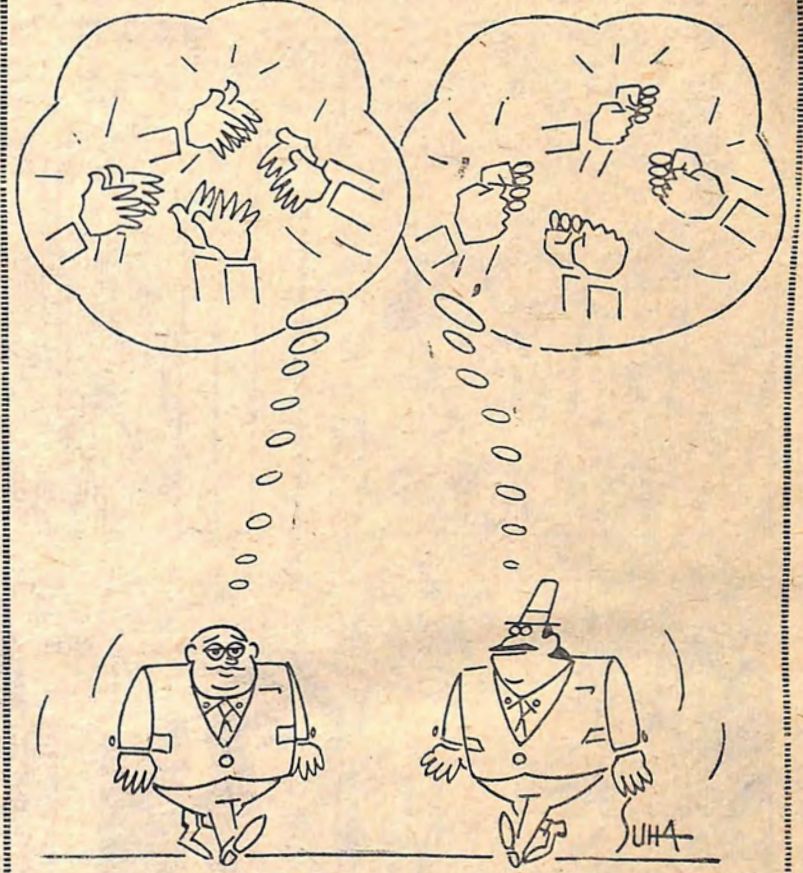
«Arpa, darı deme, evde unun bulunsun.

Yaş, kuru deme, evde odunun bulunsun,

Kara kuru deme, evde karın bulunsun.»

Bu da başka biçim, hiciv kokan bir mizah örneği:

«Kekik yolu arpalık
Eğer sapan yürürse
Her derede değirmen
Eğer suyu gelirse...»

A.P. Kongresinde Demirel'den sonra en çok Hamido alkışlandı. — Gazeteler —

Her köylüden bir tavuk,
Eğer köylü verirse.
Güzel gidiş bu gidiş
Eğer sonu gelirse...»

Altında «Bravo, çok haklısın», «Demeyahu», «Ölme eşeğin ölme», «Gülme kardeşim, gülme» yazıları sırtıyor peşpeşe...

Bir başka sırada ise bir modern şiire rastladım. Şöyle:

«Yarasır bakışların kahreden akları
Döner sessiz gürültü odalarda

sıcaklık
Yakınsa ellere en güzel renk
Çıldırır bir kişi olur ayrılık.»

Altında bir eleştiri: «Keçileri kaçırma!...»

Sıranın birine bir kız resmi yapmışlar, yanında «Kurban olduğum güzel» yazılı. Altında bir not: «Acelen ne? Daha ramazandayız!...»

Bir sınıfta, güzelim yepyeni masanın gıcır gıcır tahtasında ak üstünde karalar...

«Ey uzaklarda kalmış sevgili
Ne zaman geleceksin?
Şu borç aldığın beş papeli
Ne zaman vereceksin?»

«Hiç kimse çözemez aşkımanın düğümünü
Unutamam doğrusu, babamın sünnet düğümünü»

«Baktım, baktı, bakiştık, babası geldi kaçıştık...»

«Aşk öyle bir havuzdur ki
İçinde kazlar yüzer...»
Bir dip notu: «Bu lâfa kazlar bile güler.»

«Sekiz sekiz onaltı
Burası köprü altı
Lâstik gibi uzarım
Fiyakamı bozarım.»

Gelin, bir de iktisat, hukuk fakültelerini dolaşalım. İşte oralarından seçmeler:

«Aşk, iki iken bir olmaktır», «Kızlar içki şişesine benzerler, boşalınca atılmalıdırlar», «Volsvagen Behzat'ın, Kadillâk Raziye'ye âşık olduğunu biliyor musunuz?», «Hamalla öğrenci arasında tek fark vardır, biri yük taşır, diğeri bilgi...», «Her yer karanlık... Ay tutulmuş», «Dur yolcu, bilmeden bastığın bu yerde... Tamirat var», «Hukuk, guguk değildir», «İktisatın sembolü neden karıncadır? Neden olacak, bu memlekette değeri karınca kadar küçüktür de ondan...», «Ümit, fakirin ekmeği. Ye Memet, ye...»

Bu sıralara, duvarlara, ağaçlara v.s. yerlere yazı yazmak âdeti yalnız bizde mi? Yoo... Elin Pelin adlı bir yazar, şehrin dışındaki bir yaban gülünün ardındaki tahta duvara yazılanları not etmiş. Gelin, görelim bakalım, neler yazılmış:

Birinci yazı: «Ey yaban gülü, bir kadın tanırım ki seni bir kerecik okşamış olsa, bütün dikenlerini dökersin.»

İkinci yazı: «Eminim ki dostum, o kadın seni asla okşamamış.»

Üçüncü yazı: «Ben de öyle bir kadın tanırım ki, ey gül, seni okşayacak olsa eminim ki daha bir misli dikene bürünürsün.»

Dördüncü yazı: «Tanıyabildiğin için bahıyorsun dostum.»

Beşinci yazı: «Aşk bir yaban gülüdür ki her an diken döker, diken sürer...»

Görürsünüz ya insan her yerde insan... Her zaman içini boşaltmak arzusunda. Bu dünyada gerçekten yaşadığını ispat etmek için küçük de olsa bir iz bırakmak çabasında...

Her kalem için en iyi mürekkep

SOLMAZ
TIKAMAZ
KALEMİ KORUR
SOLVEKS'LİDİR

PARKER SUPER Quink

(İlanlık : 9241 — 208)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Güçlük

Genç ressam yeni bir iş almıştı. Yakında piyasaya çıkacak olan bir kitabın kapağını yapacaktı. Konu da oldukça basitti. Çıplak bir kadının تنها bir yol kenarında oturmasını gösterecekti, o kadar. Dalgın dalgın düşündüğünü gören tanıdıklarından biri sordu:

— Çıplak poz vermeyi kabul edecek kadını nereden bulacağını mı düşünüyorsunuz?

— Kadın bulmak kolay canım, dedi ressam. Mesele تنها yolu bulmakta!

Şans

Pazartesi sabahı alı al, moru mor daireye gelen at yarışı meraklısı memura, arkadaşı sordu:

— Nasıl, çünkü koşularda şansın var mıydı?
Koşu meraklısı cevap verdi:
— Hem de nasıl!... Hipodromdan çıkarken yerde bir frank buldum ve bu sayede eve yaya dönmekten kurtuldum!

Yazısız

Apollo...

Apollo - 8

Veresiye yoktur

İskoçya'lı Mac Tavish, tenis kulübüne kaydoluyordu. Bir sürü bilgi veren kayıt memuru:

— Bu da topunuz, dedi. Şuraya isminizi yazalım...
İskoçyalının bir şey anlamadığını görünce devam etti:
— Herkesin topuna kendi ismini yazıyoruz. Her hangi bir olay karşısında kimin topunun kaybolduğu hemen anlaşılıyor.
— Güzel. O halde benimkinin üstüne Mac Tavish yazınız.
Memur yazdı. Bununla yetinmeyen İskoçyalı ikinci emri yaptırdı:
— Topun bir kenarına da «Ünlü bakkal» diye ekleyiniz.
Memur onu da ekledi.
— Bakınız, diye devam etti İskoçyalı, yer kaldıysa, «Her gün sekizden, onsekize kadar açıktır» kelimelerini de ilâve ediniz.
Son emri de yerine getiren memur sordu:
— Şuraya da «Veresiyemiz yoktur» u kondurayım mı?

Alfabe farkı

Nükleer silâhlar konusunu tartışıyorlardı. Biri:

— Çinliler hiçbir zaman H. bombası yapamayacaklar, dedi.

Arkadaşı sordu:

— Neden?

— Alfabelerinde «H» diye bir harf yok da ondan!

Üzülmeye değmez

Genç kadın, arkadaşına dert yamıyordu:

— Kocamın hediye ettiği kürkü kullanmaya başladığımdan beri kâbus görüyorum, dedi. Gözlerimi yumdum mu, sırtımda derisini taşıdığım küçük hayvanlar hemen üstüme atılıyor ve beni yemeye başlıyorlar.

Arkadaşı güldü:

— Hadi canım sen de... Öyle şey olur mu hiç?

— Neden olmasın?

— Tavşanın et yediği nerede görülmüş?

— Şimdiki kızlar, erkeklerin yalnız gözünü doyuruyorlar!..

Sevgi

Kronik bir sarhoş olan İsidore, kaynanasının cenazesini izlerken sıcak gözyaşları döküyordu. Arkadaşlarından biri:

— Kaynananı çok sevdiğini görüyorum ama, kendini de böyle sine üzmemelisin, dedi.

Beriki:

— Nasıl üzülmem? diye inledi. Rahmetliyle ilk defa olarak kavgadan birliktelikte sokağa çıkıyoruz!

✕

İşbirliği

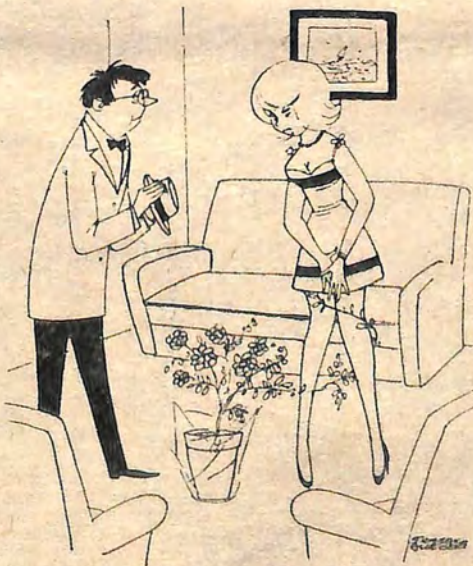
İki eski dost konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Diş doktoru Dupont'un oğlu ne yapıyor şimdi?

— Babası ile iş ortaklığı yapıyor.

— Muayenehane mi açtı?

— Hayır. En sağlam dişleri bile kolaylıkla çürütecek bir ilaç yaptı!

— Çiçekleriniz de tıpkı sizin gibi... Çok sabırsız!

Örneği yanında

Plâja gitmişlerdi. Kadın, kocasının kumlar üstünde güneşlenen çok güzel bir genç kıza hayran hayran baktığını görünce:

— Şimdi güzelliğinden yanıma varılmıyor, dedi. Ama otuz yıl sonra nasıl olacak acaba?

Adam dalgın:

— Nasıl olacak canım, diye cevap verdi. Her halde senin gibi!..

✕

Sessiz konuşmak

Biri:

— Jean'la çok güzel bir pazar geçirdik.

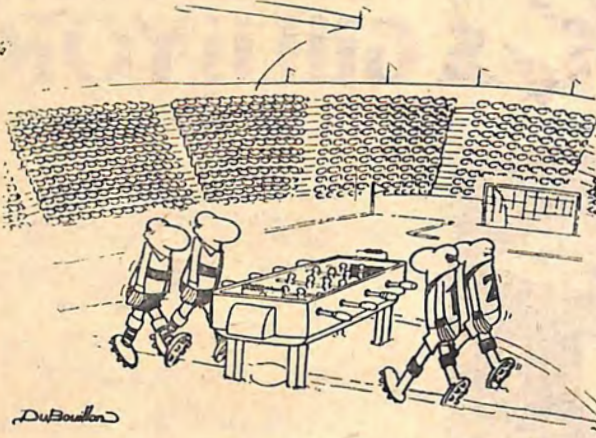
Diğeri:

— Yaa... Ne yaptı?

— Durmadan bana olan aşkımdan bahsetti.

— Bak hele! Benim bildiğim Jean hem sağır, hem dilsizdir.

— Öyledir. Fakat elleriyle mesajını bir anlatışı var ki, mest oluyor insan!

YAZISIZ

YAZISIZ

— BELKİ YÜZÜM HOŞUNA GİT-MEDİ AMA, BACAKLARIMA NE BUYURULUR ?

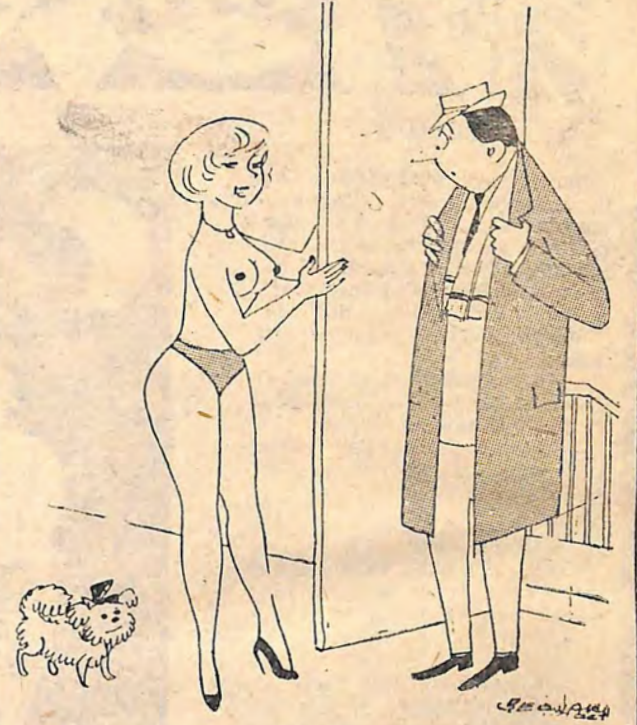
Dünya Kari- katür- leri

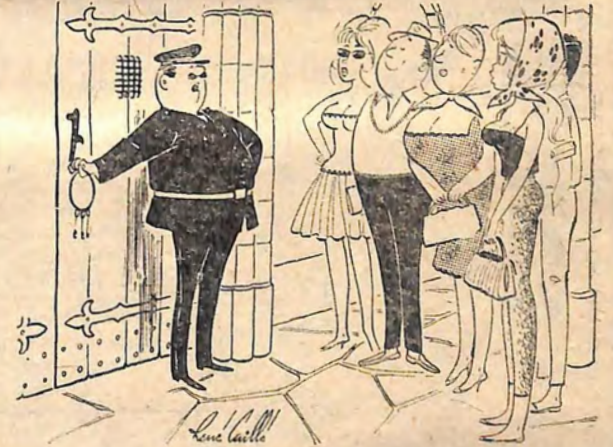
— YOOO, LÂUBALİLİK İSTEMEM ... KAHVALTIMI YATAĞIMA GETİRİRKEN DAHA KAPALI BİR ELBİSE GİY !

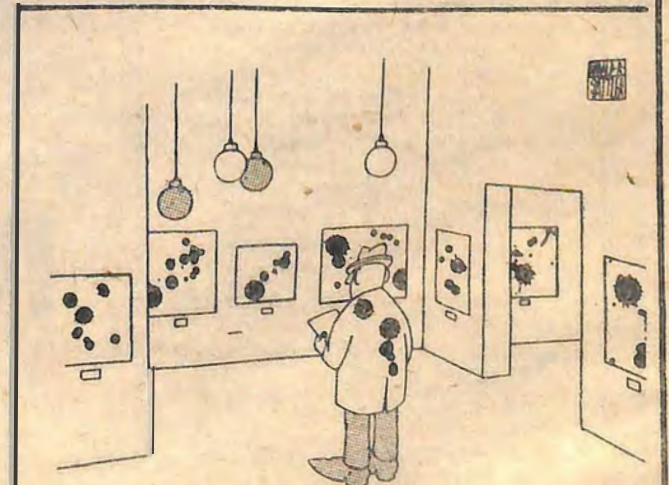
— İŞ HAYATINDA RE - FORM DİYE BUNA DERLER : PATRO - NUN METRESİ OLMAK !

— AAA , SENMİ GELDİN !..

— ŞİMDİ MUKADDES YERLERİ ZİYARET EDECEĞİMİZ İÇİN , HERKES MUKADDES YERİNİ KAPATSIN !..

YAZISIZ

Şansınız.
Başarınız
ve istikbaliniz,
Türkiye Vakıflar
Bankasında
açtıracağınız
hesapla
Gerçekleşir.

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Basın : 20446 - A - 11978 - 209

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-

lığı 25 lira. Yabancı memleket-

lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

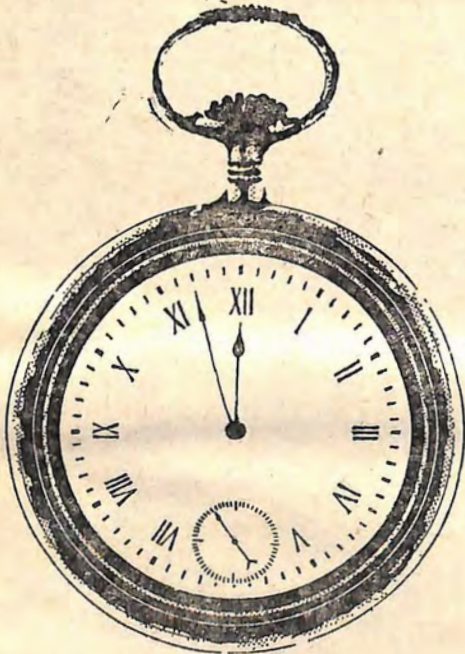
No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI : Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Fiatı : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

Reklâm, İşlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

Basın : 60253 - 207

bütün yurttta

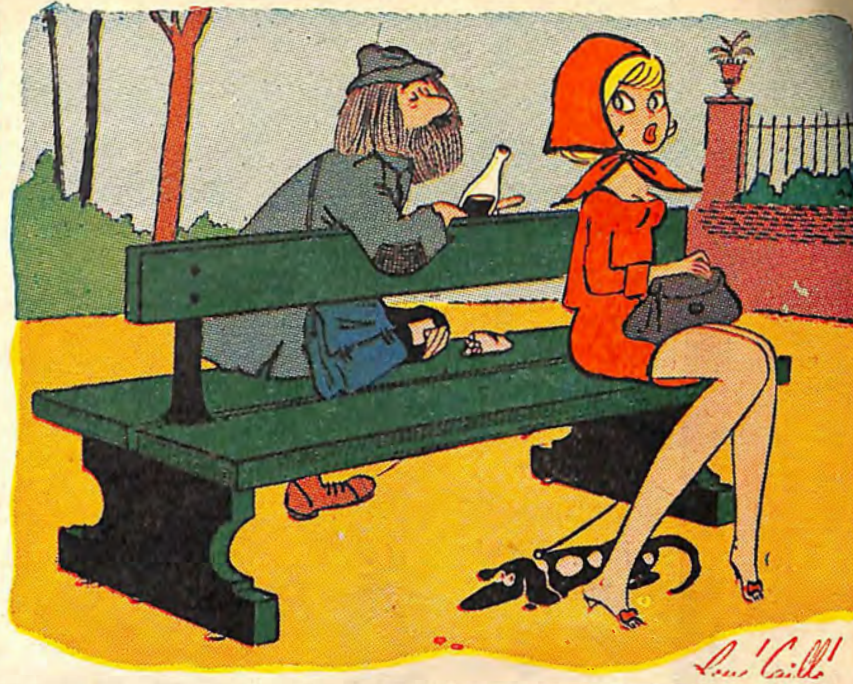
TÜRKİYE HALK BANKASI A.Ş.

**Halktan
Aldığını**

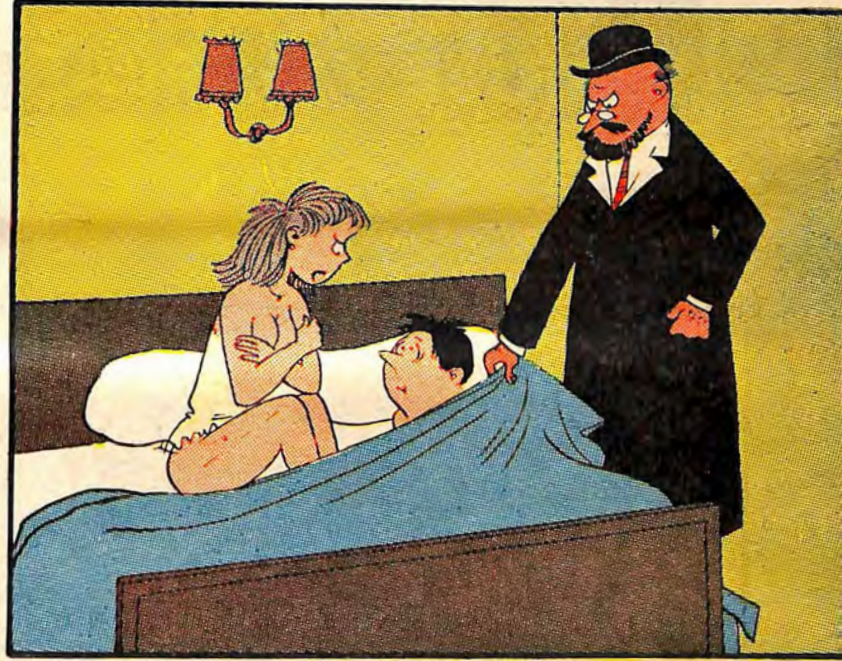
**HALK'a
veren
banka**

Basın : 10265 - A - 20101 - 210

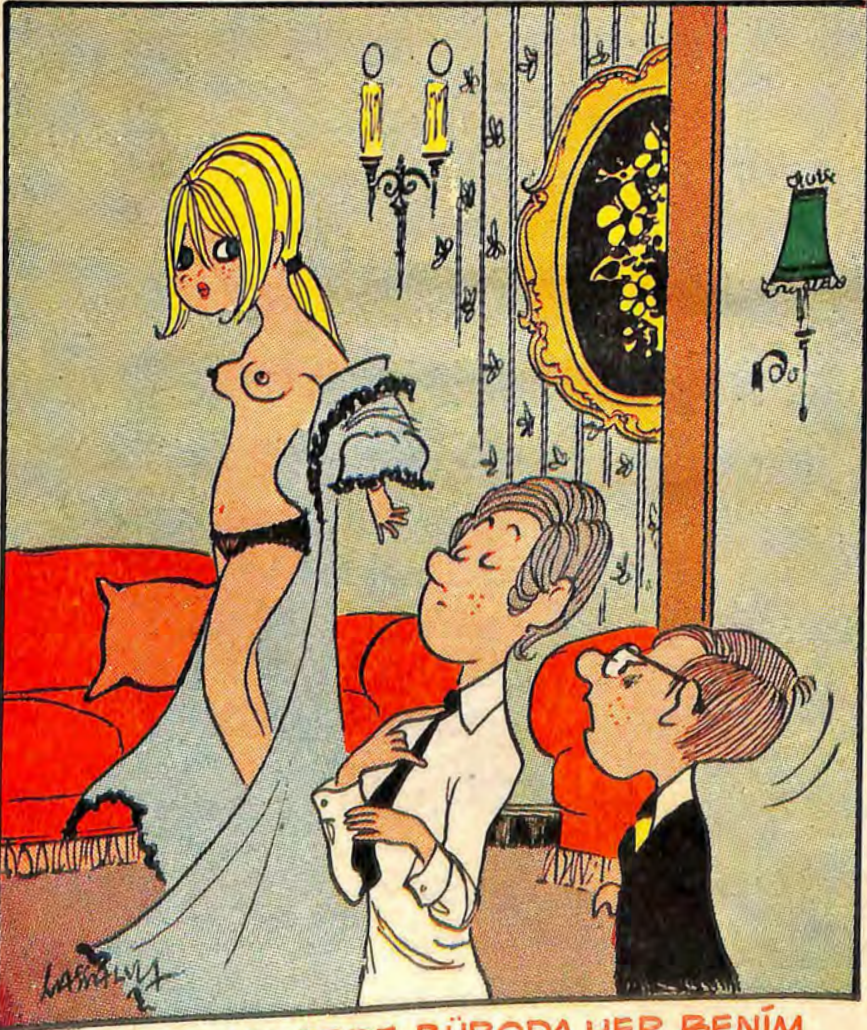
AKHABA

— BENİ REDDETmeden ÖNCE İYİ DÜŞÜNÜN
FEVKALÂDE BİR İSTİKBÂLİM OLABİLİR.
ONASIS'LE AYNI BURÇTA DOĞMUŞUZ'

— DUYMADINIZ MI ? KOCAM SİZE YATAĞIMDA
NE YAPTIĞINIZI SORUYOR !

— OKULDA, ASKERDE, BÜRODA HEP BENİM
ŞEYLERİMİ KULLANMAN YETMİYORMUS GİBİ
EVİNDE DE Mİ ?

— EĞER HOŞUNA GİTTİYSE, BENDE ONL
GİBİ TÜYLER TAKABİLİRİM !..